Taxa poştală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 15

JEAN DE LA HIRE

5 Lei

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Jungla tragică

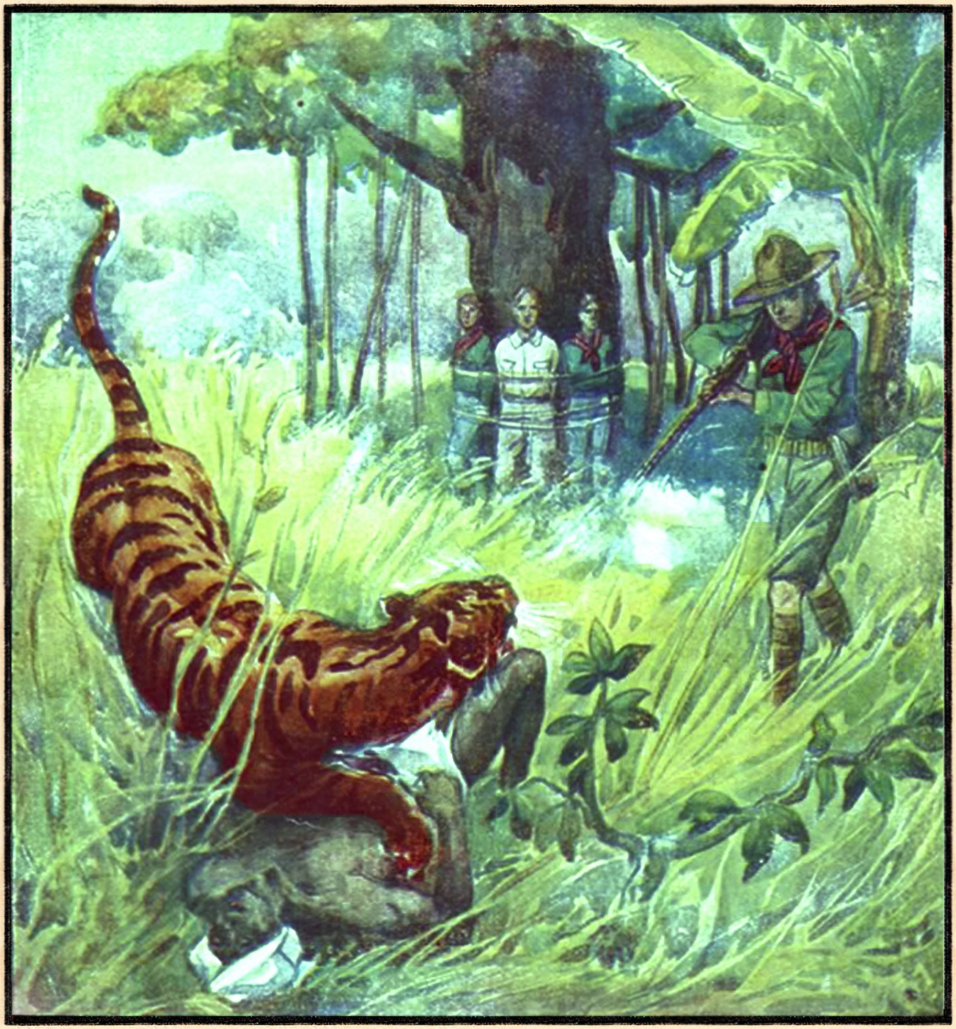

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

Jean de la Hire

CEI TREI CERCETASI

Jungla tragica

Nr. 15

V.1.0

REVISTA DE AVENTURI EXTRAORDINARE

An apariţie:
1934

CAPITOLUL I
De la Ceylon la Java

La 15 Ianuarie, la orele zece de dimineaţă, o corabie cu trei catarge, purtând pe catargul cel mare flamura olandeză intra în portul Colombo din Ceylon.

Pe puntea acestei corăbii se găseau trei tineri îmbrăcaţi în uniforma de cercetaşi italieni; în loc de pălăria lor obişnuită, purtau câte şi trei o pălărie de aceiaşi formă, dar de o albeaţă strălucitoare.

În picioare lângă dânşii, dominându-i cu statura sa înaltă, sta un negru care purta o uniformă foarte uzată de soldat eritreu şi o pălărie colonială.

Rezemat cu coatele de bordajul corăbiei, un bărbat cu părul cărunt discuta cu cercetaşii.

Aceştia erau: Raimondo Balsan, Marius Colombo, Jean-Maria Callega, zis Jean Bart, cei trei faimoşi cercetaşi italieni; negrul care se numea Zomba, îi însoţea în calitate de servitor, dar prin devotamentul său căpătase dreptul de a se considera colaboratorul şi amicul lor.

Cât pentru personajul cu părul cărunt, era căpitanul corăbiei şi se numea Gyp Van Holoben.

Corabia „*Wilhelmina*” venea de la Mahe, din India, de unde luase pe cei trei cercetaşi, salvaţi dintr-un groaznic naufragiu, care urmase după îmbarcarea lor pe o goeletă în portul Gibuti.

În momentul în care „*Wilhelmina*” intra în portul Colombo, cercetaşul Jean Bart, care în calitatea sa de fost aspirant la şcoală de marină, era geograful expediţiei, zise cu voce calmă:

— Colombo, oraş maritim din Oceanul indian; capitala posesiunilor engleze din insula Ceylon, situat pe coasta occidentala, într-o mică radă. O sută de mii de locuitori. Se compune dintr-un oraş european şi unul indigen, acesta din urmă e cunoscut sub numele de Pethat. A fost pe vremuri ocupat de portughezi. Astăzi face parte din colonia engleză a Indiilor. Marile vapoare ale liniilor asiatice se opresc la Colombo. Partea europeană a oraşului prezintă un aspect civilizat prin regularitatea străzilor şi numeroasele sale grădini.

Şi, întorcându-se spre prietenii săi, Jean Bart adăogă, râzând:

— Iată ce-am învăţat la şcoală cu privire la Colombo din Ceylon. Şi acum iată-vă suficient informaţi.

— Bravo, zise Marius. Dar despre Ceylon ce ştii? Merită să debarcăm ca să vizităm insula?

— Da! aprobă Raimondo. În calitatea mea de şeful expediţiei care face înconjurul lumii ţin să ştiu dacă e mai bine să ne oprim sau să mergem imediat la Java, după cum ne propunea adineaori căpitanul van Holoben.

Căpitanul se întoarse şi privi pe Jean Bart cu o expresie, care se putea traduce astfel:

— Să vedem dacă acest tânăr ştie despre Ceylon ceea ce ştiu eu.

Dar Jean Bart, după un minut de gândire, zise cu glasul monoton şi în acelaş timp ironic al unui şcolar care spune o lecţie bine învăţată. Insula Ceylon e poate cel mai frumos loc de pe pământ; are peisaje minunate; posedă coline împădurite, câmpii de o fertilitate excepţională; apoi...

— Opreşte-te! întrerupse Marius. O s-o ţii tot aşa? Dacă-ţi închipui că ne interesează pădurile şi peisajele tale. Mai mergeau când abia debarcasem din Italia; dar după ce am străbătut toată Africa ecuatorială, nu spun că suntem sătui de arbori şi de peisaje, nu! Dar că suntem obişnuiţi cu ei, mii de pipe!

— Marius are dreptate, zise Raimondo, ceea ce ne trebuie nouă în acest moment e un ţinut în care să găsim vânat şi aventuri. Se găseşte vreun vânat în Ceylon?

— A! Dragii mei! Pe Sfânta Fecioară! Nu mă lăsaţi să termin! Aşteptaţi puţin şi veţi şti ca şi mine... Continuu: Bogăţia florei nu vă interesează ei bine mă tem că nici fauna nu vă va interesa. Fauna e inferioară aceleia de pe continentul indian şi de pe insulele Sondei. Elefanţii sunt foarte rari în regiunile de la şes; tigrii, lupii şi antilopele nu mai vin prin păduri de unde au fost complet exterminaţi. Dar Ceylon-ul posedă câteva specii particulare de animale; de pildă un soi de bufniţă ceva mai mare ca o albină şi o mică lipitoare, destul de temută, de călători, care, uneori mor de muşcătura ei, când se riscă fără moletiere prin pădurile prin care aceste mici dobitoace furnică cu miliardele.

— Mii şi milioane de pipe! Asta e tot ce se găseşte ca fiare sălbatice în insula Ceylon?

— Jean Bart are dreptate, afirmă căpitanul! Animalul cel mai feroce din Ceylon e tocmai acea mică lipitoare de care ne-a

vorbit.
— Atunci, zise milanezul, nu mai e de stat la gânduri. S-o ştergem cât mai repede! Ba nu zău, ia închipuiţi-vă pe cei trei cercetaşi ciuruind de gloanţe un regiment de lipitori care le ia cu asalt picioarele!... Iată o vânătoare dezgustătoare, v-o jur! Nu, nu, nu! Nu ţin să mor mâncat de lipitori!
Raimondo aprobă, râzând şi fiindcă Ceylon-ul nu le oferea nici alte aventuri nici alte primejdii în afară de acelea prea puţin glorioase pe care le prezentau lipitorile, rugară pe căpitan să nu se oprească la Colombo mai mult de cât era necesar pentru reaprovizionarea corăbiei şi ca să se reaprovizioneze şi ei cu muniţii. Voiau să plece cât mai curând spre Iava, care de altminteri forma şi ţinta lui Van Holoben.
— Ne-am înţeles, răspunse acesta. Aveţi o zi întreagă ca să vă vedeţi de treburi şi eu tot aşa; şi mâine în zorii zilei vom întinde pânzele la vântul care va sufla; căci în anotimpul acesta musonul de vest e regulat şi continuu şi ne va împinge treptat spre Java.
— Fie! zise Raimondo.
— Iată-mă-s liniştit, conchise Marius.
Dar, încruntând sprâncenele, milanezul se întoarse spre Ligurul Jean Bart:
— I-ascultă! Sper că ceea ce ne închipuim că ştim despre Java nu va fi o serie de decepţii? Jean Bart, mi se pare că am citit că la Java sunt tigri, leoparzi şi tot felul de animale interesante pentru noi.
Jean Bart era gata să răspundă, când van Holoben, izbucnind în râs, răspunse lui Marius:
— Dragul meu, cred că veţi găsi mai mulţi chiar de cât doriţi, când veţi fi acolo. Am străbătut Java de la un cap la un altul şi vă asigur că mă mir şi azi cum de nu mi-am lăsat oasele bine curăţate de dinţii vreunui tigru sau ai vreunui leopard.
— Bine, bine! reluă Marius. O vrăjitoare mi-a spus că scheletul meu are o deosebită predilecţie pentru pământul italian şi sunt convins că oasele mele nu vor consimţi să rămână prin alte locuri. Deci până ce nu vom fi în Italia nu e nici o primejdie ca tigri, leoparzi sau alte animale să le cureţe de carnea atât de plină de viaţa care le acopere.
Convorbirea se termină cu aceste cuvinte glumeţe şi căpitanul se ocupă exclusiv de manevrele de ancorare ale corăbiei sale în portul Colombo.
După o oră, însoţiţi de Zomba şi precedaţi de un *boy* ca

interpret, care le fusese recomandat de căpitan şi ocupa această funcţie la unul din marile hoteluri, din oraş, cei trei cercetaşi se duseră la banca engleză din Colombo.

Acolo, prezentând scrisoarea de credit (iscălită de celebrul miliardar Carnegie, ca recompensă pentru splendidul lor raid deasupra Atlanticului), cei trei cercetaşi încasară o sumă destul de importantă.

Apoi, intrând din magazin în magazin, cumpărară excelente carabine engleze de ultimul model; câteva casete cu gloanţe explozibile şi altele obişnuite; o centură cartuşieră şi un browning pentru fiecare, câte o secure foarte tăioasă şi câte un lung cuţit de vânătoare.

Afară de asta mai cumpărară nişte răniţi ca acelea ale turiştilor globe-trotteri şi puseră în ele nişte bluze şi nişte pantaloni de culoare verzuie asemănătoare cu uniformele lor, căci ţineau să fie totdeauna îmbrăcaţi astfel în cât să fie imediat recunoscuţi că sunt cercetaşi italieni.

— Când hainele pe care le purtăm vor fi prea uzata zise Marius, vom descoase nasturii şi îi vom coase la cele noii, dându-le astfel acelaşi aspect; aşa că vom fi totdeauna aceiaşi, mii de pipe!

Mai cumpărară apoi câte un flacon de aluminiu pentru fiecare şi-l umplură cu rom de calitate superioară; o farmacie portativă cu toate medicamentele, ingredientele şi instrumentele necesare, diverse mici obiecte ca, brichete, lămpi electrice de buzunar, cuţitaşe cu mai multe lame şi tirbuşoane şi altele şi, însfârşit, ghete şi moletiere.

— Celelalte, zise Raimondo, adică vasele de bucătărie şi o maşină, de gătit, le vom cumpăra la Batavia – care e portul şi oraşul principal al insulei Java, sfârşi Jean Bart. Toate aceste cumpărături, întrerupte doar de dejunul pe care-l luară în primul restaurant ce le ieşi în cale, durară până la apusul soarelui, când urmaţi de Zomba, încărca cu toate pachetele şi cu armele fiecăruia se duseră în por şi, după ce plătiră interpretului, se urcară în şalupa „*Willieiminei*” care-i aştepta spre a-i transporta pe bordul co rabiei.

Căpitanul admiră lucrurile cumpărate şi, în special, armele.

Şi după o cină, la care luară parte cei trei cercetaşi, Zomba şi căpitanul, tinerii se duseră să se culce în hamacurile pregătite pentru dânşii în *rouf*-ul corăbiei.

A doua zi de dimineaţă deşteptându-se, constatară ca ieşiseră

din port şi că pluteau în plină mare.

— Bravo! zise Marius! În sfârşit, am plecat!

Rouf-ul era prevăzut cu toate cele necesare pentru toaletă. Servindu-se de toate cele cumpărate în acest scop, cel trei tineri, se spălară, se pieptănară şi urcară în fugă scara care dă pe punte. Căpitanul îi salută cu vocea sa aspră de lup de mare.

— Bună dimineaţa cercetaşi! Bună dimineaţa frumosule negru!

Şi le strânse mâinile cu putere.

— Ei bine! zise căpitanul. Veţi fi mulţumiţi; avem un vânt bun din spre nord-vest, care ne împinge de-a dreptul spre deschizătura strâmtoarei Sonda, care se găseşte între insula Sumatra şi insula Java.

— Atunci, întrebă Jean Bart vom urma toată coasta insulei Sumatra?

— O! De departe, în orice caz; o vom urma, dar n-o vom vedea, fiindcă vom fi în plină mare. Nu vom vedea coasta Sumatrei decât intrând în strâmtoarea Sonda pentru a ajunge în portul Batavia din insula Java.

Raimondo întrebă:

— Ce distanţă e de la Colombo la Java?

— Patru mii de kilometri, răspunse repede Jean Bart.

— Da, răspunse căpitanul privind pe Jean Bart cu o vie admiraţie, dl. Jean Bart are dreptate; totuşi noi nu socotim aşa; patru mii de kilometri e distanţa pentru mijloacele de transport pe uscat; noi, navigatorii de cursă lungă, socotim cu mila marină şi pot să spun că de la Colombo la Java sunt aproximativ două mii patru sute de mile maritime. Făcând între două sute, două sute cincizeci de mile marine pe zi, ne trebuiesc zece, sau chiar cinsprezece zile până s-ajungem la Java.

— În consecinţă, observă Marius, avem cel puţin încă zece zile ca să ne uităm unul la altul şi să învârtim degetele.

— Nu sunteţi obligaţi să faceţi numai asta. Mai puteţi face şi altceva. Şi vă asigur că spectacolele mării nu sunt lipsite de interes, în special la răsăritul şi la apusul soarelui.

— A! Le cunoaştem! exclamă Jean Bart. Gândiţi-vă că am străbătut marea de Oman de la Gibuti la Mahe şi în astfel de condiţii în cât am avut tot timpul s-admirăm răsăritul şi apusul soarelui.

— Sincer vorbind, sunt încântat de aceste zece sau cinsprezece zile de odihnă, căci avem oarecum nevoie să mai

punem puţină carne pe noi; nu-i aşa, prieteni?

— Ce e drept! afirmă Marius. În a doua parte a călătoriei noastre prin marea de Oman, nu putem spune c-am mâncat pui fripţi. Oh, nu! Ştiu că ne-am cam strâns cureaua. Eu unul fără broasca mea ţestoasă aş fi fost mort!

— Marius, întrerupse Jean Bart, nu mai aminti acele zile şi nopţi înspăimântătoare. Nu serveşte la nimic să ne amintim trecutul dureros, să ne gândim la viitor.

— Jean Bart are dreptate, aprobă Raimondo.

— Şi pentru a pregăti viitorul, exclamă van Holoben haideţi să mâncăm ceva; e ora primului dejun şi pe mare, cum nu ştii niciodată dacă un naufragiu nu te va împiedica să mănânci la amiază sau seara, e bine să iei anumite precauţiuni şi să nu laşi să treacă nici o masă fără să-i faci cinstea cuvenită.

Cuvinte înţelepte şi aprobate în unanimitate de cei trei tineri şi de Zomba. Şi câte şi patru urmară pe căpitan în sala de mâncare rezervată statului major comercial şi maritim al corăbiei compus din căpitan, secundul său, un agent al companiei şi un contabil.

De data asta nu se întâmplă nimic deosebit în cursul traversării. Călătoria fu mai puţin accidentată decât cea de la Gibuti la Colombo.

Toată ziua cei patru călători, fie singuri, fie în tovărăşia căpitanului sau a secundului se plimbau în sus şi-n jos pe punte, interesându-se de manevrarea vasului, de aspectele marine, de peştii zburători, de cetele de marsuini, care se jucau în spuma valurilor şi de toate micile evenimente întotdeauna aceleaşi, care atenuează uşor monotonia unei navigări liniştite.

Dar limbile nu stau liniştite. Se vorbea mai ales despre Java asupra căreia cei trei tineri cereau tot felul de informaţii la care căpitanul răspundea cu competinţă, făcându-le adesea descrieri pitoreşti, care îi făceau să petreacă timpul cât se poate de plăcut.

Jean Bart cu ştiinţa sa geografică se mulţumea să rezume toate informaţiile, uneori fantastice, de cele mai multe ori exacte pe care le da Van Holoben.

Şi într-o zi, când sursa informaţiilor părea epuizată, Jean Bart zise:

— În definitiv, ştim acum tot ce ne trebuie despre insula Java, chiar şi cifrele, totul însfârşit ce se poate şti fără a o fi văzut. Vreţi să vă rezum în câteva cuvinte?

— Da, da! aprobă Raimondo. E bine să avem sub ochi

cunoştinţele generale asupra acestei insule, în care vrem să ne aventurăm.

— Haide, spune, zise Marius.

— Insula Java e o insulă din insulele Sonde, situată între Oceanul Indian la sud, marea de Java la nord, care o desparte de Borneo, strâmtoarea Bali la est şi strâmtoarea Sonda, care o desparte de Sumatra la vest. E cuprinsă între 50°, 52' şi 18°, 40' latitudine sud şi 102°, 55' şi 112°, 14' longitudine est. Merge de la vest la est pe o lungime de 150 kilometri; lărgimea variază între şaizeci şi şapte şi o sută optzeci de kilometri. Coasta septentrională e scobită de numeroase golfuri. Ancora se prinde foarte lesne în nămolul de pe fundul lor. Coasta meridională e foarte puţin accesibilă. Java e destul de muntoasă, mai ales spre vest şi în centru. La sudul ţărmului septentrional munţii oferă minunate panorame variate şi de o frumuseţe tropicală.. Se găsesc aici imense păduri virgine extrem de accidentate, unde flora şi fauna sunt de o bogăţie de neînchipuit. Smochinii ating înălţimi colosale, se găsesc foarte mulţi palmieri şi solul e acoperit de extraordinare flori pe care le calcă în picioare cele mai felurite animale. Se numără acolo nici mai mult, nici mai puţin de cât şase specii de maimuţe. Sunt nenumăraţi porci spinoşi şi câini sălbateci şi veveriţe. Apoi tigrul, pantera, leopardul, pisica-tigru, mistreţii, rinocerii cu două coarne îşi dispută culmile munţilor, unde-şi croiesc poteci pe care, rare ori le străbat picioarele oamenilor. Aceste animale sălbatice urmăresc cu înverşunare cerbii, care sunt de mai multe specii, boii sălbatici şi bivolii. Elefantul nu se întâlneşte prin aceste regiuni. În arbori sunt papagali de toate speciile, printre care cel mai comun e cacatoesul alb cu creasta galbenă, mai sunt apoi porumbei, coţofene, aquile albe şi în special celebra rândunică salangană, ale cărei cuiburi sunt atât de apreciate de chinezi. Dar nu e numai atât: am văzut cuadrupede şi pasări, să nu uităm reptilele şi alte animale similare. Broaştele ţestoase, crocodilii, şopârlele, cameleonii şi mai ales şerpii sunt foarte numeroşi. Şerpii sunt aproape toţi veninoşi, cel mai primejdios e naja sau şarpele eu ochelari; mai e apoi pitonul ametist, care nu e veninos, dar primejdios din pricina proporţiilor şi a forţei sale. E lung, uneori de zece metri. Oamenii sunt aproape toţi civilizaţi; numai în centrul insulei se găsesc unii javanezi sălbateci, foarte primejdioşi fiindcă trăiesc din brigandaj şi fac parte din secta ştrangulatorilor induşi.

— Ah! observă Marius iată amănunte precise şi ispititoare, ce ziceţi? Tigri, şerpi cu ochelari, crocodili, pitoni până şi strangulatori cu două picioare de specie umană! Mii de pipe şi mii şi milioane de fulgere! Asta e ocupaţie pentru noi, Raimondo!

— Da şi pericol! observă grav Raimondo. Marius, dragul meu, tu vezi totul în roz; Jean Bart vede totul din punct de vedere ştiinţific; din fericire că sunt şi eu pe aici ca să-l scot pe el din sferele ştiinţifice şi pe tine din nori. Rămâne bine stabilit că ne ducem în insula Java ca să vânăm tigri, crocodili, rinoceri, şerpi cu ochelari, pitoni şi chiar, dacă va fi nevoie, javanezi din secta strangulatorilor, dar trebuie să ne intre bine în cap că, spre a fi mai tari decât primejdia, dacă trebuie s-o acceptăm când se prezintă, nu e nevoie s-o urmărim dintr-un spirit de orgoliu.

— Şi cine-ţi vorbeşte de orgoliu, moralistule? întrerupse Marius. Cred că n-ai pretenţia să m-apuce tremuriciul şi să dau spectacolul teroarei numai pentru că Jean Bart ne desene fauna sălbatecă a insulei! Mii de pipe, dragul meu, cu revolvere şi carabine bune, cu un ochi sigur şi sânge rece, cum spunea mai ieri căpitanul, n-avem de ce ne teme. Şi-apoi, nu uita că am promis acelora, care ne-au salvat lin naufragiul de pe Marea de Oman, patru piei de tigri; şi; a datoria e să ne ţinem cuvântul dat. Cuvântul de onoare al unui cercetaş e după cât ştiu sacru! Nu e vorba de a sfida pericolul orbeşte; ci de a găsi patru tigri, de a-i doborî la pământ, de a le scoate pielea şi de a trimite aceste piei într-un colet poştal la Colombo, acelora cărora le-am promis, ca să-şi facă din ele patru covoare de pat.

Acest mod de a rezuma situaţia morală avu darul să-i facă pe toţi să râdă şi din ziua aceea nu se mai vorbi aproape nimic de Java. Ca de un subiect complet epuizat.

Dar asta nu înseamnă că toate subiectele fuseseră expulzate; cei trei cercetaşi avură norocul să-şi poată înmulţi cunoştinţele lor marine mulţumită bunăvoinţei nu numai a căpitanului, dar şi a întregului echipaj.

„*Wilhelmina*” intră în strâmtoarea Sonda, trecu printre cele două maluri ale Sumatrei şi ale Javei şi intră într-o frumoasă dimineaţă din luna Februarie în portul Batavia.

Şi, pe când căpitanul, lăsând pe cei trei tineri pe punte, se ducea să supravegheze manevrele de ancorare Jean Bart profită de ocazie ca să spuie:

— Batavia, capitala insulei Java şi a tuturor posesiunilor olandeze din Indiile orientale. O sută cincizeci de mii de locuitori,

printre care numai patru mii de europeni iar restul aproape toţi indigeni, chinezi şi malaezi. Batavia e, din punct de vedere comercial primul oraş, rada sa e apărată împotriva musonului de nord-vest. Principalele produse comerciale sunt cafeaua, orezul, mahărul, lemne colorante şi ceaiul. Văzută din înălţime Batavia nu seamănă cu nici un alt oraş din lume. Nici clădiri înalte, nici coşuri de fabrici, nici temple, nici biserici, nici un zgomot surd ca acela care se înalţă din marile noastre oraşe. Nimic altceva decât o imensă grădină. Tot oraşul e acoperit de o vegetaţie luxuriantă, printre care se găsesc splendide vile. În jurul acestui centru simplele colibe ale malaezilor şi javanezilor ascunse printre smochini imenşi, arbori consideraţi sacri de indigeni; şi în jurul acestei suburbii de indigeni câmpii de orez ce se pierd în zare, asemenea unor oceane verzi din mijlocul cărora se înalţă ici şi colo colinele care servesc de cimitire chinezilor. Totul e atât de frumos, încât coloniştii care se înapoiază în bătrâna noastră Europă, nu se pot obişnui nici cu cele mai frumoase peisaje de la noi.

— Eu cred, zise Marius că merită s-o vizităm; dar eşti sigur de cele ce spui Jean Bart?

Jean Bart, cam pichirisit, răspunse înţepat:

— Drept cine mă iei?

— Bine, bine! zise Marius. Nu te supăra! Dar, în definitiv, vorbeşti de Batavia ca de un adevărat paradis! Admit c-o fi aşa, dar uiţi Milanul!

Raimondo şi Jean Bart râseră cu poftă, dar nu contraziseră pe camaradul lor, ca să nu provoace una din acele scene, în care Marius nu se da nici odată bătut, când era vorba să susţie că Milanul e cel mai minunat oraş din lume.

Trei ore mai târziu, debarcară, bineînţeles, fără a-şi lua armele. Cei patru călători erau însoţiţi de von Holoben care ţinea să le arate oraşul pe care-l cunoştea foarte bine.

Prânziră foarte bine, într-un restaurant indigen, apoi se plimbară pe splendide alee mărginite de smochini, de vile pitoreşti şi de simple colibe indigene.

Javanezi, chinezi, malaezi priveau curioşi; la rândul lor călătorii contemplau cu curiozitate şi admiraţie populaţia aceea pestriţă printre care întâlneau adesea javanezi, îmbrăcaţi cu o simplă centură care le cădea până la genunchi şi drapaţi în bucăţi de stofă albă, roşie sau albastră, care le flutura graţios pe umeri, lăsând să se vadă torsuri magnifice şi braţe şi umeri perfecţi.

Totuşi cei trei cercetaşi hotărâră să nu stea mai mult de douăzeci şi patru de ore în Batavia. Angajară şase coolie javanezi ca să le ducă bagajele şi proviziile prin câmpiile indiene.

Aceşti javanezi foarte voinici nu vorbeau nici italieneşte nici englezeşte, limbă pe care Jean Bart, o cunoştea puţin.

Dar, secretarul guvernatorului insulei Java, amic intim al căpitanului, le recomandă ca interpret pe un subofiţer din armata colonială olandeză actualmente în concediu de convalescenţă în urma unei răni primite la braţul stâng la o vânătoare de tigri.

Rana era aproape cicatrizată şi el putea întrebuinţa ultimele două luni de concediu ce-i mai rămâneau, spre a conduce expediţia prin toată insula.

Se numea sergentul Tholen. N-avea mai mult de douăzeci şi doi de ani şi figura sa cu ochii albaştri şi o mică mustaţă blondă avea un aer foarte simpatic.

Raimondo se înţelese cu el în privinţa onorariilor, plătindu-i anticipat jumătate şi îi cumpără armele şi muniţiile necesare.

Sergentul Tholen îşi luă obligaţia, în faţa secretarului şi a căpitanului, de a se supune fără ezitare la ordinele lui Raimondo Balsan, şeful celor trei cercetaşi.

Astfel trei ore după ce sosiră la Batavia, cei trei tineri formaseră nucleul expediţiei compus din unsprezece inşi: patru albi, un negru şi şase indigeni javanezi.

Hotărâră să meargă tot timpul pe jos; deşi se întrebuinţau în anumite regiuni şi caii. Preferară să nu se mai încurce şi cu aceste animale.

Muniţiile, hainele, vasele, proviziile de conserve, furniturile, corturile şi tot ce trebuie pentru un lagăr fură împărţite în baloturi de greutate egală între cei şase *coolies* indigeni. Aceştia nu erau înarmaţi: n-aveau de cât un fel de baionetă pe care o purtau atârnată la brâu.

Singur Zomba, printre negri era înarmat ca şi albii.

În ziua de 28 Februarie, de dimineaţă, cei trei cercetaşi îşi luară rămas bun de la căpitan, care râzând, le spuse că aşteaptă să-i trimită pielea de tigru promisă, înainte ca părul său cărunt să nu albească de tot.

— Ei! Mii de pipe! exclamă Marius. Priviţi-vă în fiecare dimineaţă în oglindă; şi dacă reuşiţi să ştiţi numărul exact de peri albi pe care îi aveţi în cap, veţi putea constata, primind pielea de tigru, că nu aveţi nici unul mai mult!

Această glumă făcu pe toţi să râdă aşa că saluturile de adio

fură schimbate într-o atmosferă veselă. După ce salutară şi pe secretar, membri expediţiei ieşiră din Batavia.

CAPITOLUL II
Spre tigri

Spre a intra imediat în regiunea care sa intereseze pe cercetaşi, expediţia ieşi din Batavia prin suburbia de sud-vest trecând prin câmpii ce se terminau printr-o serie de coline ce mergeau înălţându-se mereu până la regiunile păduroase, în majoritate accidentate şi cunoscute sub denumirea de junglă.

Sergentul Tholen îşi luase o hartă destul de detaliată întocmită de statul major colonial olandez.

Şi pe această hartă însemnaseră mai dinainte lungimea etapelor, adică a primelor zile de drum.

După aceea, capriciul împrejurărilor şi acela al celor trei cercetaşi avea să decidă de lungimea şi de scurtimea etapelor cotidiane.

La amiază se opriră ca să mănânce, în marginea unei câmpii; şi după un popas de o jumătate de oră, în timpul căreia *coolii* îşi legară baloturile pe spinare cât mai solid posibil. Porniră din nou la drum începând să urce colinele destul de repezi.

Câmpia era acoperită cu orez; colinele puţin cultivate nu ofereau nimic care să rupă monotonia drumului.

Când sosi ora popasului, toţi se opriră cu plăcere.

Ziua aceea trecu însfârşit fără ca să se petreacă nimic emoţionant.

Alcătuirea lagărului fusese stabilită în modul următor:

Un cort central pentru cei patru albi şi pentru Zomba; trei corturi mai rudimentare, aşezate în triunghi în jurul cortului şi destinate *cooliilor* care nu erau de veghe.

Rondul de pază de la opt la miezul nopţii, avea să-l facă sergentul, Zomba şi trei *coolii*; de la miezul nopţii la şase dimineaţa cei trei cercetaşi şi ceilalţi trei *coolii.*

La acest repaos nocturn se mai adăoga unul în cursul zilei, de la amiază la două sau trei, după împrejurări; pentru timpul când aveau să fie în plină junglă hotărâseră să poposească mai multe zile în acelaş loc şi atunci, în cursul zilei, fiecare se putea odihni atât, cât îi cerea inima.

Ca de obicei, Marius era şeful bucătar al expediţiei. Zomba era ajutorul său; şi toţi *coolii* erau la ordinele lui Zomba.

Marius care era de părere că bucătăria era, după arme, chestiunea cea mai importantă, avea obiceiul să spuie:

— Când eşti bine hrănit, ai mai mult curaj şi forţă fizică şi nimeni nu contrazicea un asemenea adevăr.

Totuşi această preocupare de hrană, n-ar trebui să facă să se creadă că Marius, pe nemâncate era incapabil să săvârşească o acţiunea eroică.

Acei care cunosc pe cei trei cercetaşi italieni, deoarece le-au urmărit aventurile, ştiu de ce era el capabil, pe mâncat sau pe nemâncate.

Dar, avea dreptate să spuie că atunci când ai cu ce trebuie să te hrăneşti bine. În virtutea acestui adevăr, când Raimondo dete ordin de poposire, Marius se apucă imediat să pregătească masa de seară.

Pe când prepara mâncarea, care se compunea dintr-o supă de legume proaspete, din care aveau o provizie bunicică, din carne rece, din fructe şi cafea, Raimondo dirija operaţiile pentru ridicarea corturilor, fiind ajutat de sergent care cunoştea foarte bine terenul şi atmosfera insulei Java.

Şi Marius făcu astfel lucrurile încât prânzul fu gata când lucrul era terminat.

Coolii, după ce-şi servii patronii care mâncau cu multă poftă se aşezară şi ei să mănânce, terminând ce mai rămăsese din mâncare.

Sergentul îşi umplu pipa şi cei trei tineri îşi răsuciră câte o ţigară.

Coolii stând jos în cerc, povesteau între ei.

Pe aripile brizei se scoborau mirosuri aromatice. Milioane de stele sclipeau pe cerul pe care luna nu apăruse încă.

Şi deasupra tuturor lucrurilor o tăcere augustă abia turburată de rumori nedesluşite venind din depărtări incalculabile.

Obosiţi de mersul din acea primă *zi* de drum, căci în lungile săptămâni de navigaţie pierduseră obişnuinţa de a umbla, tinerii se culcară de vreme lăsând lui Zomba şi lui Tholen grija de a veghea până la miezul nopţii.

Culcaţi comod pe nişte pânze solide întinse între patru ţăruşi bătuţi în pământ şi care ţineau loc de somiere, cei trei cercetaşi adormiră repede cuprinşi de un somn populat de vise în care li se părea că luptau cu tigri şi leoparzi.

Noaptea trecu liniştită şi rondurile de veghe se succeda, că cu o perfectă regularitate.

De dimineaţă mica expediţia porni iarăşi printre trecători şi după două ore ajunseră în plină junglă.

— Însfârşit, strigă Marius, iută-ne în faţa a ceva nou.

— Da, răspunse Raimondo, pădurea asta nu seamănă cu cea africană pe care am admirat-o de atâtea ori.

— E poate mai frumoasă.

Într-adevăr, jungla se desfăşura în toată splendoarea.

În momentul acela se găseau pe culmea unei coline de unde dominau o întindere accidentată acoperită de arbori, care cu vegetaţia sa deasă amintea valurile pietrificate ale unui ocean fantastic.

Pe linia care mărginea pădurea se vedeau arborii cei mai diverşi Care compun jungla indiană.

Smochini gigantici, cocotieri, arbuşti în floare, ferigi arborescente se împleteau în mod pitoresc într-o simfonie de culori ce străluceau şi mai vii în bătaia soarelui.

— Aici, zise sergentul, începe regatul tigrilor. Toată regiunea asta din punctul în care ne găsim până la extremitatea insulei, spre partea de sud, e aproape pustie. În luminişurile junglei se întâlnesc sate javaneze locuite de vânători indigeni pe jumătate sălbateci.

— Printre acestea se găsesc aşa zişii strangulatori? întrebă Raimondo.

— Da, sunt unii, dar nu mulţi, totuşi sunt mai puţin de temut de cât cei din insula Borneo, unde şi-au stabilit marele lor cartier general, după ocuparea Indiei de către englezi. Nu cred că, înarmaţi cum suntem vom avea de-a face cu strangulatorii. Vom avea de a face desigur cu tigrul, căci „strangulatorul cu patru labe” îşi bate joc de numărul oamenilor care-l atacă. S-au văzut cazuri în care un singur tigru a ţinut piept până la ultima suflare la sute de oameni înarmaţi, care însoţeau pe unul din acei bogaţi americani, care vin aici să se distreze la o vânătoare puţin banală.

— Cum e tigrul din Java? întrebă Marius. Se aseamănă cu tigrul regal?

— Aţi văzut vreun tigru regal?

— Da, la Paris la Grădina plantelor.

— Ei bine, tigrul javanez nu seamă de fapt cu tigrul regal. E mai mic, mai brun, cu mustăţile mai lungi. Deşi nu se caţără, e un carnivor foarte feroce. Stă şi pândeşte prada apoi se azvârle asupra ei şi o târăşte ţinând-o în dinţi oricât ar fi de grea şi de

mare. Vânează antilope, cerbi, bivoli şi toate felurile de animale domestice. Nu se teme să atace pe oameni, mai ales femei şi copii singuri, îndrăznind să vie să-i ia chiar de pe pragul locuinţelor lor. S-au văzut cazuri, când un tigru flămând, a intrat într-o casă de indigeni şi-a răpit copilul adormit. Când îmbătrâneşte ia obiceiul de a ataca pe om, chiar dacă nu e provocat şi de asta i spune „mâncătorul de oameni". E teroarea districtului în care trăieşte.

— Dar, în cazul acesta, obiectă Raimondo, persoanele ucise de tigri trebuie să fie relativ numeroase.

— Destul de numeroase; numai în India, anul trecut s-au numărat nouă sute de persoane ucise de tigri, la vânătoare, sau în alte împrejurări. Numele indian al animalului e *sher* şi nu veţi auzi pe javanezi spunându-i altfel.

Aceste amănunte interesară foarte mult pe cercetaşi şi pe Zomba.

Pătrunseră în junglă.

Dar, în urma indicaţiilor date de sergent, ordinea marşului fu modificată astfel: În frunte sergentul, urmat imediat de Raimondo, la mijloc cei şase *coolii* cu bagajele; în urmă Marius, Jean Bart şi Zomba.

Nu numai browningurile erau la îndemână în teaca lor de piele, dar şi carabina era pe umăr, gata încărcată cu gloanţe explozibile.

Aceste precauţiuni erau necesare pentru cazul când ar fi trecut fără să ştie pe lângă vizuina vreunui tigru pe care zgomotul paşilor l-ar fi deşteptat; şi, dacă se întâmpla să fie un tigru bătrân, trebuiau să fie gata să-i respingă, când acesta, atras de goliciunea, *coolii*lor i-ar fi atacat. Aceasta era singura primejdie, căci în timpul zilei, tigrul are obiceiul să doarmă. Nu iese din vizuină şi nu se duce după pradă decât după expusul soarelui.

Atunci, vai de indigeni izolaţi şi care n-au arme puternice! Vai de femeile şi de copiii, care stau pe pragul colibelor sau lasă deschise uşile şi ferestrele locuinţelor lor! Vai de animalele domestice, care nu sunt închise îndărătul unor bariere imposibil de trecut!

Dar, dacă tigrul nu e atât de temut în timpul zilei, alte animale sălbatice profită de somnul lui ca să pornească şi ele după vânat.

Leopardul, rinocerul cu două cornuri, crocodilul şi mai ales şerpii, atât cei veninoşi cât şi pitonul se dedau la o vânătoare

diurnă, în timpul căreia vai de acela, care-i întâlneşte fără mijloace de apărare!

Astfel îi spunea Tholen lui Raimondo mergând cu paşi repezi pe o potecă destul de largă, care străbătea jungla.

Era probabil singurul drum; ba chiar la un anumit punct era carosabil şi se vedeau urme de roţi mari prin locurile, unde terenul era mai umed.

Sergentul cunoştea foarte bine locurile şi anunţă că pe la amiază, dacă acel marş repede nu va fi întrerupt vor ajunge într-un vast luminiş în mijlocul căreia se ridică o vastă factorerie exploatată de un colonist olandez care strângea mari cantităţi de lemn preţios, foarte abundent în împrejurimi.

Urmele de roţi erau ale unui car rudimentar, de care se servea pentru transportul lemnelor tăiate, de la factoreria sa până la un depozit pe care-l avea în suburbia Battaviei.

— Acest colonist, zise sergentul, se numeşte Borkoum. E de vreo patruzeci de ani; s-a însurat cu o frumoasă javaneză, pe care o veţi vedea şi are trei copii; cel mai mare de zece ani şi ceilalţi cu un an şi doi ani mai mici.

— Îi cunoşti bine? întrebă Raimondo.

— Nu, l-am văzut de două ori numai, dar ştiu că e foarte primitor; desigur va insista ca la amiază să mâncăm la dânsul; şi, poate, dacă e liber, ne va invita să-l ajutăm la o vânătoare de tigri. Căci el duce o luptă înverşunată împotriva acestor animale, care furnică în jurul proprietăţii sale.

— Ai mai fost la vânătoare cu dânsul?

— Nu! Dar a fost un prieten al meu şi mi-a povestit că Borkoum, atacat de un tigru în agonie, a avut degetul inelar smuls de ultima muşcătură a fiarei în agonie. Şi mi se pare că de atunci Borkoum are o ură adâncă pentru tigri, dar nu numai din pricina degetului...

— Dar pentru ce lucru?

— Pentru diamantul care era pe el şi pe care tigrul l-a sfărâmat ca şi când ar fi fost o bucăţică de sticlă. Avea, spunea el, o valoare de cincisprezece mii de franci. Reprezenta zestrea pe care o păstra pentru fiica sa, cea mai mică dintre copii.

— Acest Borkoum mă interesează şi doresc foarte mult să-l cunosc, zise Raimondo.

— Încă două ore de drum, zise Tholen şi vom fi la factoreria Orhideelor.

— Orhideelor? Iată un nume ciudat pentru o factorerie.

— E un nume ciudat în Italia, continuă sergentul, dar nu extraordinar, de vreme ce orhideele abundă în Java ca părăluţele la dv. şi factoreria îşi trage numele de la un mic cămin, care ocupă vreo treime din luminiş şi unde Borkoum cultivă o varietate de orhidee foarte rară; e din punct de vedere al florilor, spectacolul cel mai frumos şi mai extraordinar care se poate vedea la Java, unde sunt totuşi zeci de plante de felul acesta.

— E foarte interesant. Ce păcat că Marius şi Jean Bart n-au auzit. Dacă vreţi rămâneţi în urmă şi trimiteţi-mi pe Zomba, căruia îi voi da instrucţii ca să-şi dirijeze coolii direct, într-acolo.

— Ne-am înţeles! zise Raimondo.

Şi lăsând să-i treacă pe dinainte pe cei şase *coolii* unui după altul, trimise pe Zomba la sergent, iar el rămase în urmă cu camarazii, cărora le povesti tot ce-i spusese sergentul Tholen.

Şi acea primă etapă a celei de a doua zile trecu în convorbiri plăcute, admirând peisajele panoramice, ce se zăreau printre deschizăturile naturale ale pădurii şi interesându-se de papagalii multicolori, care săreau din cracă în cracă.

Sergentul îi conduse atât de repede încât ajunseră la factoreria orhideelor, când ceasul lui Raimondo arăta orele unsprezece şi jumătate.

Factoreria ocupa o clădire centrală, având deoparte şi de alta două construcţii, una servind de magazin, iar cealaltă de grajd. În jurul lor se ridica un gard solid şi înalt.

Între construcţie şi acest gard era o curte de vreo treizeci de metri.

În pragul uneia din porţile acestui gard îi primi Borkoum care ieşise, îndată ce-i auzise venind pe drum.

Recunoscu pe sergent şi îi strânse cu putere mâna. Acesta îi prezentă pe cei trei cercetaşi, dându-i câteva explicaţii necesare, de oarece înţelese imediat că Borkoum, care trăia în mijlocul junglei nu auzise vorbindu-se de Raimondo Balsan, de Marius Colombo şi de Jean Marius Callega, zis Jean Bart.

După rapida enumerare a isprăvilor cercetaşilor, făcută de Tholen, colonistul manifestă cea mai vie surprindere şi zise cu un ton, în care se citea o profundă admiraţie:

— Domnilor cercetaşi, fiţi bine veniţi în factoreria Orhideelor, dispuneţi de tot ceea ce conţine şi de proprietarul ei, care se pune la dispoziţia dv.

Şi tinerii constatară imediat că renumele ospitalităţii lui Borkoum nu era uzurpat.

El prezentă pe soţia sa, d-na Rai, o graţioasă javaneză de vreo treizeci de ani; apoi chemă pe copii: John de zece ani, Peter de nouă şi Annie de opt.

Cei doi băieţaşi erau foarte voinici, minunat de dezvoltaţi mulţumită vieţii active pe care o duceau alături de tatăl lor. Fetiţa, care era mai mult cu mama sa avea o graţie ciudată şi fascinantă.

Expediţia sosise la factorerie în momentul în care bucătăreasa olandeză ajutată de două servitoare indigene, începuse să prepare masa pentru familie.

Borkoum, fericit de sosirea unor oaspeţi atât de deosebiţi de cei pe care-i avea de obicei, exclamă voios:

— Domnilor; sper că-mi veţi face cinstea să staţi câtva timp la mine. De altminteri aici veţi găsi cu prisosinţă ocazii de a vă satisface dorinţa, căci veniţi desigur pentru a vâna tigri?

— Da, domnule! declară Raimondo cu un ton jovial şi în acelaş timp energic.

— Bravo! Eu unul, dacă n-aşi avea altceva de făcut aşi vâna tigri de dimineaţa până seara. Ah! Blestemaţii ăştia de *sher-i!* Uite, nu mai departe decât ieri, am descoperit pe marginea unui râuleţ, care trece la vreo sută de metri de factorerie, urmele unei perechi de tigri, care s-au pripăşit prin vecinătate, într-o regiune pe care o curăţasem de pacostele astea atât de primejdioase. Dacă vreţi, noaptea viitoare vom încerca să ucidem, această pereche de indezirabili!

E uşor de închipuit cu câtă bucurie şi cu ce entuziasm primiră cei trei cercetaşi invitaţia lui Borkoum.

— Primim! răspunse fără a ezita Raimondo. Şi fiindcă, după câte ne-a spus azi dimineaţă sergentul Tholen sunteţi inamicul declarat al tigrilor, ne veţi permite ca în schimbul graţioasei dv. ospitalităţi să vă ajutăm să curăţaţi pentru multă vreme toate împrejurimile de aceste animale supărătoare.

— Ne-am înţeles! zise Borkoum cu un ton liniştit care contrasta în mod comic cu sensul violent al cuvintelor, cu focul din priviri şi cu energia gestului.

Marius şi Jean Bart, împreună cu Zomba se ocupaseră între timp de bagaje pe care cei şase *coolii* le aşezară sub un şopron, indicat de un servitor trimis de d-na Rai.

Acel şopron avea să servească de locuinţă şi hamalilor în timpul şederii lor la factorerie.

Albii şi Zomba fură apoi conduşi de Borkoum în primul etaj al

casei, unde li se puse la dispoziţie o încăpere spaţioasă, mobilată rudimentar cu hamacuri, scaune de trestie şi câteva sipete.

— Dacă nu vă displace, veţi dormi aici; hamacurile vor îi completate cu saltele şi cuverturi. Scuzaţi-mă că nu vă dau paturi, dar experienţa căpătată de când trăiesc în junglă m-a făcut să adopt hamacurile chiar pentru mine şi soţia mea. Eşti mai puţin expus la muşcătura şerpilor, care intră foarte adesea în case. Dacă ai fi într-un pat le-ar fi mult mai uşor să te atace ridicându-se pe picioarele patului, pe când ca să se urce la hamac ar trebui să se caţăre mai întâi pe zid până s-ajungă la cârligul şi la frânghia care susţine hamacul şi ori cât de flexibili sunt şerpii le ie imposibil să se caţere pe un zid absolut neted.

— Va să zică aici şerpii intră ca la ei acasă? întrebă Marius.

— Exact, răspunse zâmbind stăpânul factoreriei. Vă sfătuiesc chiar ca, jos, în sala de mâncare, să vă uitaţi înainte de a vă aşeza, dacă nu cumva vreun şarpe nu s-a instalat în mijlocul scaunului dv.

Când cineva e mare şi greoi ca mine nu e prea mare pericol, deoarece, aşezându-te peste ei, sau îi înăbuşi sau îi striveşti de-a-binelea; dar dv. amicii mei, care sunteţi slabi şi nervoşi nu vă aşezaţi desigur ca cineva care o greutate de o sută de kilograme şi aţi avea nenorocul ca înainte de a-l ucide, şarpele să vă muşte el în partea cea mai cărnoasă a persoanei dv. Ar fi de altminteri prima şi ultima oară; căci muşcătura unui şarpe javanez e veninoasă, mai ales când e vorba de şarpele cu ochelari, o oră după ce ai fost muşcat, eşti mort. În doisprezece ani de când sunt aici am pierdut exact douăzeci şi opt de servitori javanezi, morţi din muşcătură de şarpe.

— Pe Cristof Columb nu e tocmai liniştitor! observă Jean Bart şi desigur că asta va ţine departe de junglă pe familiile care caută o vilegiatură liniştită şi sigură.

— Ei bine, mii de pipe! exclamă Marius. Să fii totdeauna de pază, să ţii totdeauna browningul sau pumnalul în mână iată ceva care mişca nervii şi te împiedică de a găsi viaţa plicticoasă. Domnul Borkoum, când voi fi bătrân voi veni să trăiesc şi eu cu dv. în mijlocul junglei.

— Cu plăcere, tânărul meu amic, răspunse olandezul, râzând... Pân-atunci, haidem la masă. Noi ne răzbunăm pe şerpi, gătindu-i ca pe nişte vulgari ţipari.

Masa fu excelentă, dar destul de neobişnuită: papagali la frigare, mâncare de şerpi, friptură de mistreţ, salată de orhidee;

acestea ca feluri principale printre altele mai puţin extraordinare şi toate preparate cu o adevărată artă.

Câteva păhărele de lichioruri olandeze şi o cafea savuroasă completară acest prânz excelent.

Toată după amiaza nu ieşiră din factorerie. Borkoum povesti întâmplări de vânătoare, care entuziasmară pe cercetaşi. Fumară, vizitară factoreria, admirară stocul de lemn preţios pe care-l avea olandezul în depozitul său, trecură în revistă pe cei optsprezece servitori indigeni, în rezumat, orele trecură uşor în distracţii familiare şi odihnitoare.

Dar când răcoarea serei înlocui căldura zilei, nerăbdarea celor trei tineri spori atâta încât abia mai ascultau cele ce vorbeau Borkoum cu Tholen.

Se gândeau la tigri şi, pentru un moment nimic altceva nu-i mai interesa.

Pe cât de lungă şi de copioasă fu masa de la amiază pe atât de frugală şi de scurtă fu cea de seara.

Căci Borkoum, care era atât de versat în vânătoarea de tigri spunea că nu e bine să te duci să vânezi tigri cu „stomacul prea plin”, trebuie să fii sprinten, să ai mintea limpede, mâna sigură şi ochiul pătrunzător şi prompt.

Erau orele opt seara şi crepusculul purpuriu făcea loc umbrelor serei, când toţi vânătorii se aliniară în ordine de marş.

În frunte cei şase *coolii* cu torţe şi suliţe dinţate şi otrăvite.

Apoi, cei trei cercetaşi, Borkoum, Tholen şi Zomba. În urmă veneau alţi indigeni dintre servitorii colonistului, înarmaţi şi ei cu suliţe.

Doamna Rai rămase în factorerie cu copiii şi ceilalţi servitori.

Borkoum închise singur poarta cea mare şi porniră cu toţii spre râpa în marginea căreia sperau să găsească urmele perechii de tigri pe Care voiau să-i urmărească până-n vizuina lor.

CAPITOLUL III
Mică Annie

Borkoum porni în capul coloanei, urcară cursul pârâului timp de vreun sfert de oră. De o dată se opri, se plecă şi la luna torţelor desluşi pe teren ceea ce căuta.

Curioşi, cei trei cercetaşi se apropiară şi ei împreună cu sergentul.

— Vedeţi ceva? întrebă Marius.

— Da, da! Priviţi găurile acelea! Sunt urmele ghearelor domnilor tigri.

— Ale bărbatului şi ale femeiei? întrebă Raimondo.

— Tocmai.

Ridicându-se Borkoum, după ce făcu celor din urmă semn ca să se oprească, începu să urce râpa până în punctul unde începeau desişurile junglei şi acolo se găsi în faţa unei poteci formată de tigri care veneau în fiecare zi să se adape din pârâu.

Borkoum dete la o parte ramurile, privi pe acel drum întunecos, apoi întorcându-se spre ceilalţi, ordonă:

— Stingeţi torţele!

Şi cum de la sosirea cercetaşilor vorbise tot timpul în italieneşte, o italienească bizar accentuată şi destul de incorectă dar perfect inteligibilă, dete ordinul în aceeaşi limbă *coolii*lor. Care nu-l înţeleseră.

Tholen observând eroarea colonistului, traduse în limba javaneză ordinul dat; imediat *coolii* înclinară suliţele şi stinseră torţele frecându-le de pământ.

Din momentul acela nu mai fură luminaţi de cât de vaga licărire a stelelor.

— Acum tăcere, ochiul ager, degetul pe trăgaciul carabinei şi urmaţi-mă! comandă olandezul.

Şi, în limba javaneză, *coolii*l*or*:

— Voi, urmaţi-ne!

Ordinea marşului se schimbă: În frunte Borkoum, urmat de sergent; apoi cei trei cercetaşi, apoi Zomba, apoi toţi *coolii*.

Abia se vedeau unul pe altul şi se conduceau mai mult după zgomotul înăbuşit ai paşilor.

Trebuia, în adevăr minunatul instinct de vânător al lui

Borkoum ca să urmeze poteca aceea atât de vagă ce se afunda în desişul întunecat al junglei.

Timp de un sfert de oră înaintară fără să deschidă gura, cu ochiul şi urechea aţintite şi cu inima bătând, pentru cei trei cercetaşi de o emoţie cu totul nouă. Care pentru ceilalţi doi era ceva, destul de cunoscut.

Borkoum se opri brusc.

În punctul acela, arborii fiind rari şi întunerecul mai puţin adânc, îl văzură plecându-se; toţi imitară acea mişcare şi, atunci, pentru prima oară. Cercetaşii auziră suflarea puternică a tigrului în libertate.

Suflarea aceea puternică, agravată uneori de un mârâit răguşit venea dintr-un tufiş din faţa vânătorilor spre dreapta.

În mod instinctiv cei trei tineri se apropiară de Borkoum înconjurându-l.

Şi olandezul, care le simţi prezenţa, şopti:

— Vizuina tigrilor e aici; dacă amândoi sunt înăuntru, dăm o lovitură bună; dar, dragii mei, luaţi seama! Căci un tigru rănit e mai primejdios de cât un tigru care n-a fost atins.

Cei trei tineri erau tulburaţi dar nu de teamă. Primejdiile prin care trecuseră, în văzduh, pe mare şi pe pământ, îi oţeliseră atâta împotriva acestui sentiment în cât ar fi trebuit să vadă poate adevăratul spectru al morţii aşa cum e reprezentat în viziunile macabre, ca să le dea fiorul fricei.

Era o emoţie făcută din aşteptarea înfrigurată, dintr-o vagă teamă că nu vor fi la înălţimea împrejurărilor, căci ţineau foarte mult să arate acelui olandez de ce erau capabili trei tineri italieni aventuroşi şi energici.

Şi, li se părea că acea vânătoare era o probă supremă, după care ar fi căpătat siguranţa asupra propriei lor valori în împrejurări pân-atunci necunoscute.

Suflarea grea a bestiilor se auzea mereu.

La un moment dat, Raimondo, simţindu-se prea strâns între ceilalţi, se depărta puţin, fără să facă zgomot.

Şi, făcând acea mişcare, se gândi:

— E o greşeală să stăm toţi în faţa tufişului. Ar fi mai bine ca unii dintre noi să stea în lături ca să poată trage şi din flanc nu numai din faţă.

Nu îndrăzni să spuie ceva lui Marius şi lui Jean Bart de teamă să nu facă zgomot, dar continuă să înainteze încetişor aşa în cât se găsi înaintea celorlalţi cu vreo treizeci de paşi şi nu în faţa

tufişului ci în vârful unui triunghi în care două laturi erau ocupate una de vizuina tigrilor şi alta de grupul vânătorilor.

Pe când se oprea, auzi un fâşâit de ramuri şi de frunze şi văzu venind spre el două lumini fosforescente.

— Tigrul!

O exaltare stranie făcu să-i circule mai repede sângele în vine.

Ochi; dar un gând îl făcu să se oprească.

— Nu trebuie să trag înaintea domnului Borkoum!

Între timp cele două lumini fosforescente care i se păreau ochii tigrului dispărură în stânga tufişului şi Raimondo distinse perfect un zgomot de fugă, pe când vedea desfăcându-se din umbră o formă mică şi scundă.

Ceva mai puternic de cât voinţa îi împinse înainte.

— Sunt destui aici pentru doi tigri, nu vreau să-mi scape ăsta; trebuie să fie vreun pui.

Şi cu exaltarea pe care o înzeceşte curajul necugetat, se afundă în junglă, umblând cât putea mai repede în direcţia din care auzea zgomotul.

Luna, ivindu-se din dărătul arborilor, lumină un fel de potecă naturală pe care se afla şi Raimondo văzu înaintea lui fugind un animal de statură mică care semăna destul de bine cu o pisică mare tigrată.

— Ghicisem! E un pui de tigru. Vizuina adăposteşte o întreagă familie.

Fu năpădit de o bucurie aproape copilărească şi, uitând orice prudenţă începu să fugă ca să ajungă animalul, care fugea, dar deodată se întoarse.

Raimondo revăzu cele două lumini fosforescente, dar nu fu de cât un fulger, căci micul animal reîncepu să fugă şi mai repede.

Raimondo era prea excitat ca să renunţe la acea strania urmărire.

Ţinând carabina în mână începu să fugă. Dar, ca o pisică urmărită, patrupedul îşi acceleră cursa.

Şi, brusc, Raimondo, îl pierdu din vedere; căci se afundase în desimea junglei.

Nedumerit, puţin cam decepţionat, se opri; nu-şi da seama de timpul care trecuse nici de distanţa parcursă.

Era deci izolat, în mijlocul junglei şi înţelese că nu va mai putea regăsi puiul de tigru în mijlocul ierburilor acelea înalte; se gândi că cel mai bun lucru de făcut era să se întoarcă la ceilalţi.

Dar, pe când voia să se întoarcă, fu ţintuit pe loc de strigăte

omeneşti, surde, dar destul de clare ca să înţeleagă ci veneau dintr-o direcţie cu totul opusă aceleia în care se găseau vânătorii.

În noapte, acele strigăte neaşteptate aveau ceva atât da lugubru, încât tânărul se înfioră.

Se plecă; întinse urechea, se orientă din instinct.

— Dar nu pot veni de cât de la factorerie!

Şi imediat îi veni în gând:

— Familia lui Borkoum e în pericol!

Ce pericol?

Nici nu se întrebă, ci supunându-se generosului imbold firesc, se repezi în direcţia strigătelor, care se repetară şi mai sinistre.

Din fericire, poteca mergea direct într-acolo. Nu întâlni nici un obstacol în cale, nici nu-şi dete seama cât timp alergă astfel. Şi de o dată se găsi în faţa factoreriei. Lima lumina clădirea şi ulucele din jur. Atunci desluşi lămurit gemete de durere şi sughiţuri violente.

Cu mintea şi inima tulburată se repezi într-acolo şi din câteva sărituri se găsi în faţa porţii închise.

— Pentru Dumnezeu, zise el cu glas tare, ce se petrece acolo?

Gemetele şi suspinele veneau într-adevăr din interiorul curţii.

Şi, totuşi, de vreme ce poarta era închisă, nimeni nu intrase atunci? Raimondo fu câteva clipe nedumerit, neştiind! ce să facă. Să intre în curte. Dar cum? Ulucile erau foarte înalte, din fericire, o amintire, îi străfulgera prin minte într-un anumit loc ulucile fuseseră doborâte pe o lungime de vreo cinci-şase metri, spre a se construi acolo un refugiu închis de toate părţile, având o ieşire spre câmpie şi alta în spre curte. Acel refugiu trebuia să servească de întărire spre a apăra latura aceea a locuinţei care se găsea înspre partea cea mai deasă a junglei. În aşteptare ca lucrarea să fie terminată împrejmuirea fusese înlocuită prin două garduri vii succesive, formate din ramuri ghimpate şi strâns împletite între ele.

Raimondo alergă în partea aceea, nu era uşor lucru să sară peste cele două garduri. Dar, Raimondo era sprinten, flexibil şi puternic, agăţându-se de nodurile trunchiurilor de arbori, care erau aşezaţi de o parte şi de alta a gardului viu, izbuti să treacă peste primul. Cât pentru a doua nu era alt mijloc de cât să caute un punct în care era mai rar şi să treacă prin el, zgâriindu-se şi sfâşiindu-şi mâinile şi picioarele.

Dar, exaltarea îl împiedică de a-şi da seama.

Abia pătrunse în curte şi se repezi în spre partea de unde

veneau gemetele. Se găsi în faţa unui spectacol înspăimântător, luminat lugubru de razele luni.

D-na Rai era întinsă pe pământ în faţa intrării casei. Ea era care gemea. Făcu sforţări zadarnice ca să se ridice, dar recădea de fiecare dată şi atunci un gemăt disperat îi ieşea de pe buze.

Raimondo îngenunchea lângă dânsa şi constată, că era oribil rănită la coapsa stângă, sângele curgea dintr-o rană adâncă.

— Oh!Dar ce s-a întâmplat? întrebă Raimondo. Şi, fără să se gândească că javaneza nu înţelegea italieneşte, o întrebă eu înfrigurare.

Ea rosti cuvinte pe care, la rândul lui nu le înţelese.

Atunci, ridicându-se, de vreme ce nu-i putea fi de nici un folos, începu să caute în jurul clădirii strigând tare:

— *Boy! Boy!*

Astfel spera să atragă atenţia servitorilor pe care îi credea adormiţi în vreo parte a locuinţei. Dar nimeni nu răspunse. Şi trecând pe lângă şopronul destinat *cooliilor* lui văzu mai multe corpuri.

Apucă pe unul de umeri şi constată că era viu, dar figura avea o expresie atât de înspăimântată în cât cercetaşul avu presimţirea adevărului.

— Trebuie să se fi petrecut ceva grozav aici şi oamenii ăştia sunt mai mult morţi de spaimă. N-o să aflu nimic de la ei. Dar copiii, unde sunt copiii? Întorcându-se pe unde venise, trecu pe lângă d-na Rai, care nu mai gemea, căci leşinase şi intră în casă.

Ştia unde dormeau copiii. Urcă în fugă scara şi intrând în cameră constată că cele trei mici hamacuri erau goale.

Atunci, cuprins de o presimţire dureroasă, coborî din nou. Şi străbătea tocmai sala comună, care era, în acelaş timp sală de lucru, sală de mâncare şi bucătărie, când auzi strigând:

— *Boy-scout!*

Se întoarse brusc şi văzu într-un colţ, îngenunchiaţi, pe cei doi băieţaşi: Johan şi Peter.

Se repezi la ei şi vru să le vorbească, dar se opri, amintindu-şi că nu vorbeau de cât olandeza şi cu un gest disperat strigă:

— Cum să aflu! Cum să aflu?

Şi observă că fetiţa Annie nu era cu fraţii ei.

Cu voce tremurătoare strigă:

— Annie? Unde e Annie?

Desigur, copiii nu înţeleseră de cât numele, dar prinseră sensul întrebării, căci întorcând spre uşă chipurile lor scăldate de

lacrimi, întinseră braţele tremurătoare în spre curte.

Raimondo cedând unui imbold instinctiv, lăsă pe cei doi copii îngroziţi şi ieşi. Dar, odată în curte, se opri, ne ştiind ce să facă.

Îngenunchea iar lângă d-na Răii, spre a examina rana şi a vedea cu ce fusese produsă.

Era o oribilă sfâşiere de haine şi de carne, care mergea de la coapsa stângă până la genuchi.

— Nu poate fi făcută de cât de o fiară sălbatică, un tigru, sau un leopard! murmură el.

— Doamne! Şi nu pot afla!

Abia atunci văzu în mâna stângă a nenorocitei un cuţit mare de bucătărie plin de sânge.

— Oh! Privind în jurul corpului femeiei leşinate văzu pete negre şi puţin lucioase. Atinse una cu degetul.

Era sânge.

Se ridică şi căută prin curte, dacă mai erau şi alte urme.

Umblând găsi o a doua, apoi a treia, a patra, apoi altele şi constată că toate îl conduceau spre partea aceea în care împrejmuirea era dărâmată şi prin care intrase chiar el.

Cu obişnuinţa ipotezelor logice inspirate de observarea realităţii se gândi:

— O fiară sălbatică a intrat desigur în curte, sărind peste gardul de spini şi a surprins pe mama şi pe copii în uşa casei. D-na Rai a avut abia timpul să ia un cuţit de bucătărie şi să se apere; animalul i-a produs rana, care a doborât-o şi a dispărut, rănit şi el, dar luând cu dânsul pe mica Annie! Nu poate fi altfel, de vreme ce mica Annie nu e nicăieri!

Fără a mai sta la gânduri se luă după urmele de sânge, sari cu o sforţare fantastică peste cele două bariere, regăsi urmele de sânge şi nu-i fu greu să le urmeze de oarece iarba era culcată prin locurile pe unde trecuse misteriosul animal. Tot mergând. Raimondo se pomeni pe drumul pe care-l urmaseră vânătorii.

— Nu m-ar mira îşi zise el, dacă fiara n-o fi chiar una din acelea pe care le pândim.

În câteva minute ajunse în marginea râului. Voia tocmai să coboare panta, când se opri.

Desprinzându-se asemenea unei umbre monstruoase pe fondul lucios al apei, luminată de lumina lunii, un animal, pe care-l ghici că era un tigru mare, bea în marginea râului.

Pe nisipul alb. Lângă el, un mic corp omenesc se agita scoţând gemete slabe.

— Annie, îşi zise Raimondo.

Nu era de cât la cincisprezece paşi de tigru, deoarece din momentul în care descoperise extraordinara scenă înaintase mereu.

Tigrul, ocupat să bea, nu-l auzise venind.

Şi Raimondo, tot înaintând, se pândi:

— Poate că fetiţa nu e rănită, poate că fiara n-a apucat-o de cât de haine; să sperăm, cel puţin! Îi se păru că e la depărtarea potrivită. Întinse arma, ochi bine capul fiarei pe care o vedea din profil şi trase două focuri, unul după altul. În acelaş timp, avu imensa bucurie de a vedea felinul sărind în aer, ca şi când ar fi fost împins de un resort puternic şi recăzând greoi, cu jumătatea corpului în apă şi cealaltă jumătate pe nisipul pe care labele de dinapoi îl zgâriau convulsiv. Dar, Raimondo se şi dusese lângă fetiţa.

O luă în braţe, o întoarse pe toate părţile şi văzu că n-are nimic. Dar, era atât de înspăimântată încât nu-i ieşea de pe buze decât un gemăt nedesluşit pe când ochii ei exprimau o nespusă oroare.

Raimondo, care înainte de a se pleca îşi atârnase carabina de gât, strânse pe fetiţă la piept, o sărută, îi vorbi cu afecţiune şi emoţie, uitând că nu-l putea înţelege:

— Nu plânge, micuţă Annie, nu-ţi fie frică, eşti salvată! Haidem la papa! Haidem la papa!

Annie, începu să se potolească încetul cu încetul mulţumită mai mult sărutărilor şi tonului cu care-i vorbea Raimondo, căci cuvintele nu le înţelegea. Şi când, printr-o inspiraţie subită, tânărul îi arătă cu degetul corpul animalului ucis, înţelese că nu mai era primejdie pentru ea şi punându-şi mâinile în jurul gâtului lui Raimondo, bâlbâi câteva cuvinte pentru el cu totul neînţelese.

Dar, era fericit c-o vedea liniştită şi n-avu decât un gând: să ajungă mai repede la Borkoum şi să-i povestească tot.

Se repezi, ţinând mereu pe Annie pe braţul stâng şi cu mâna dreaptă cureaua carabinei, pe poteca pe unde se dusese spre vizuina tigrilor.

După ce parcurse astfel cam jumătate din drum, auzi deodată un zgomot de împuşcături, de strigăte sălbatice, de ramuri rupte şi, un formidabil miorlăit de tigru.

La început, crezu că era primul episod al vânătoarei. Dar, un strigăt domină pe toate celelalte şi recunoscu, cu o nemaipomenită oroare: vocea lui Marius, care striga:

— Ajutor Raimondo, ajutor!

Şi aproape imediat, aceeaşi voce urla aceste cuvinte extraordinare:

— Strangulatorii.

CAPITOLUL IV
Strangulatorii

Ce se petrecuse în junglă pe când Raimondo, luându-se după puiul de tigru ajunsese la factorerie la momentul oportun spre a salva pe mica Annie?

Când se depărtase el, ceilalţi vânători, formând un grup compact, îngenuncheaseră în marginea spaţiului liber ce sa întindea în faţa tufişului.

Toţi erau atât de absorbiţi încât nu observaseră absenţa sa.

Borkoum totuşi îl văzuse strecurându-se în stânga lui şi ducându-se la vreo sută de paşi mai departe. Dar, ghicise intenţia tânărului şi, în sine, îl aprobase. Astfel când îl văzu îngenunchiat şi în poziţie de tragere nu se mai ocupă de dânsul şi îşi întoarse privirile spre tufiş.

Venind aici el explicase cercetaşilor că în întuneric nu vor vedea de cât ochii fosforescenţi ai tigrului şi că vor trebui să tragă în acel punct îndată ce-i vor zări.

Şi încheind le spusese:

— Dacă ochiţi bine şi, dacă glonţul pătrunde în cap, fiara nu va sări, fiindcă aceste gloanţe explozibile o va ucide pe loc, sau, în orice caz, nu va mai avea forţa să se repeadă asupra vânătorului. Dar, dacă n-o nemeriţi şi sare, atunci nu vă mai puteţi bizui de cât pe celelalte focuri pa care le veţi trage. Şi dacă nici de data asta n-o atingeţi mortal, atunci fiara se va azvârli asupra voastră şi va fi o luptă corp la corp din care nu se ştie cum veţi ieşi. Singura voastră scăpare în acest caz ar fi să-i spintecaţi pântecele, pieptul sau gâtul cu pumnalul. Dealtminteri toţi vom fi gata să ne repezim în ajutorul aceluia care va avea nevoie şi apoi, mai putem conta şi pe *coolii* care cu suliţele lor n-au altă misiune de cât de a împunge bestia, care n-a fost doborâtă de gloanţele noastre.

Marius, Jean Bart şi Zomba aveau în minte aceste recomandaţii când văzură ivindu-se printre frunzişul arborilor o masă obscură care se imobiliză în faţa lor şi în mijlocul căreia străluceau două puncte fosforescente.

Toate carabinele fură întinse, dar ca şi cum fiara ar fi văzut gestul cele două puncte fosforescente dispărură.

Şi atunci se întâmplă un lucru la care nimeni nu se gândise.

Se auziră în văzduh nişte fluierături şi Marius văzu la lumina lunii, care se ivea atunci de după arbori, un fel de şerpi subţiri, Care se desfăşurau în aer şi cădeau în spinarea unora dintre *coolii*, trăgându-i înapoi şi răsturnându-i.

— Mii de pipe! strigă Marius! Ce înseamnă...

— Strangulatorii! urlă Borkoum.

Şi olandezul se ridică brusc, întoarse spatele vizuinei şi privi spre junglă. Lângă dânsul se aflau sergentul, cei doi cercetaşi şi Zomba. Câte şi patru văzură pe colonist ochind, înainte ca glonţul să pornească din carabina lui Borkoum, ceilalţi patru traseră asupra umbrelor nedesluşite pe care le vedeau fugind printre ramuri şi ierburile înalte. În timpul acesta trei *coolii* doborâţi la pământ, horcăiau.

Borkoum se aplecă; şi cei doi cercetaşi, încremeniţi de rapiditatea cu care se desfăşurase acest eveniment extraordinar, îl văzură desfăcând nodurile frânghiilor ce se strângeau în jurul gâtului javanezilor.

Şi-l auziră în acelaş timp exclamând cu glas furios:

— Am scăpat uşor! Dac-am fi fost ceva mai spre stânga laţurile ne-ar fi prins pe noi. Să-i urmărim! Haidem la factorerie!

Nu spuse altceva! Dar se înţelese că se temea ca nu cumva strangulatorii, împărţiţi în două grupuri, să nu se fi dus, jumătate la factorerie.

Borkoum se repezi, urmat de Zomba şi de toţi indigenii, afară de cei care fuseseră pe jumătate gâtuiţi şi care zăceau la pământ. Marius, Jean Bart şi Tholen alergau în urmă, dar după câţiva paşi, mâini nevăzute îi apucară de glezne şi de picioare, răsturnându-i din fugă, cu faţa la pământ.

Se simţiră apucaţi, ridicaţi şi duşi pe sus spre trei arbori aşezaţi unul lângă altul şi de care fură legaţi de nişte oameni a căror piele lucea la razele lunei.

Şi acei oameni n-aveau drept îmbrăcăminte de cât o fâşie de pânză albă care-i acoperea de la brâu până la genuchi şi un turban alb în jurul capului.

Dezarmaţi şi legaţi de arbori, făcură o sforţare spre a-şi aduna ideile şi tot sângele rece, când văzură pe cei cinsprezece demoni întorcându-le spatele şi fugind în direcţia în care porniseră olandezul şi tovarăşii sat în goană după ceilalţi strangulatori.

Şi cei trei prizonieri auziră dinspre valea râului alte strigate şi împuşcături.

Atunci Marius îşi dete seama că strigase cu câteva minute înainte, după primele împuşcături:

— Ajutor, ajutor! Raimondo, strangulatorii!

Într-adevăr în exaltarea produsă de tragicul incident, scosese acel strigat, chemând pe Raimondo pe care nu-l vedea lângă dânsul.

Dar evenimentele şi aşa atât de repezi şi de complicate, aveau să se precipite şi mai mult.

Un minut după dispariţia diavolilor negri cu turbane albe, văzură ieşind din tufiş, chiar în faţa lor, tigrul împotriva căruia voiseră să tragă cu câteva clipe mai înainte. Şi acum îl vedeau foarte desluşit la lumina lunii.

După ce făcu câţiva paşi, bestia mişcă cu violenţă din cap bătându-şi coapsele cu coada şi dintr-o săritură fu lângă cei trei *coolii* pe jumătate sufocaţi şi întinşi pe jos.

Cu un salt recăzu asupra unuia din ei, pe când ceilalţi electrizaţi de spaimă, săriră în picioare şi o luară la fugă.

Dar atunci în fata ochilor celor trei tineri legaţi de arbore se ivi o apariţie care li se păru produsul unui vis fantastic.

Nu era altul decât Raimondo cu carabina în mâna dreaptă pe când cu braţul stâng ţinea la piept o formă omenească, în care recunoscură imediat pe mica Annie.

— Raimondo! strigară împreună.

— Ia seama la tigru! urlă Marius cu un sânge rece la care nimeni nu s-ar fi aşteptat în asemenea împrejurări de la dânsul. Dar, desigur că Raimondo văzuse tigrul înaintea lor, căci dând drumul pe iarbă micei Annie, întinse carabina şi ochind bestia care sta nemişcată deasupra trupului javanezului trase unul după altul trei focuri. Tigrul se întoarse cu un formidabil miorlăit, repezindu-se la dânsul. Dar, tânărul cu acea prezenţă de spirit şi promptitudine, pe care desigur, nu le ai decât odată în viaţă, se ascunse îndărătul unui trunchi de arbore şi animalul recăzu pe cele patru labe alături de dânsul. Raimondo cu repeziciunea fulgerului plecă arma şi lipi ţeava de craniul tigrului o clipă nemişcat. Şi; trase de patru ori pe rând.

Cu craniul zdrobit bestia căzu la pământ.

Atunci sărind peste corpul felinului, Raimondo alergă la cei trei arbori şi cu ajutorul pumnalului tăie frânghiile prizonierilor.

— Carabinele voastre? întrebă el.

— Strangulatorii ni le-au luat, le-am văzut colo! zise Jean Bart, arătând un punct. Şi alergă într-acolo, urmat da Marius şi de

Tholen.

După câteva clipe se întorceau la Raimondo cu carabinele pe care le luaseră din iarbă.

În acel punct al junglei tragedia aceasta fulgerătoare părea terminată. Dar, continua într-altă parte, de oare ce se auzeau mereu strigăte şi împuşcături.

CAPITOLUL V
Bilanţ tragic

Necesitatea de a proceda repede era atât de imperioasă încât cei doi cercetaşi nici nu se gândiră să întrebe pe Raimondo ce căuta Annie la dânsul, nici acesta n-avu vreme să cerceteze cum fuseseră prinşi. Şi câte şi patru, Raimondo ducând în braţe pe Annie, se repeziră pe poteca ce ducea spre râu.

Toate acele scene succesive care nu duraseră decât cinci minute se desfăşuraseră în plină bătaie a lunei, care lumina ca ziua. Aceasta explica preciziunea mişcărilor actorilor acestor scene ale căror facultăţi fizice erau înzecite din pricina exaltării cerebrale. Abia după ce asemenea evenimente au trecut îşi poate cineva da seama de prodigioasa energie desfăşurată de organismul său fizic şi cerebral.

Dar, cei patru inşi nu ajunseră încă aici, căci perioada lor de acţiune nu era terminată.

Şi, în marginea râpei, Borkoum. Zomba şi *coolii* se luptau cu strangulatorii.

După obiceiul lor, misterioşii javanezi, aparţinând teribilei secte a induşilor, nu erau înarmaţi decât cu un pumnal şi cu frânghiile subţiri dar solide care, le serveau să stranguleze victimele, conform riturilor lor sacre.

Aşa că ar fi fost uşor învinşi de suliţele *coolii*lor şi de armele lui Borkoum şi Zomba, dacă ar fi fost mai puţin numeroşi. Dar părea că toţi strangulatorii din insula Java se adunaseră în partea aceea.

Căci în momentul în care cei trei cercetaşi şi Tholen se apropiară, văzură o adevărată armată de oameni goi, ale căror corpuri luceau la lumina lunii, înconjurând grupul format de Borkoum şi oamenii săi. Zomba şi olandezul, stând spate-n spate trăgeau fără preget şi gloanţele cădeau ca o grindină asupra ştrangulatorilor, care însă nu păreau înspăimântaţi.

Cercul lor tumultuos se strângea în jurul micului grup şi noii sosiţi putură vedea laţurile ce se desfăşurau în aer şi cădeau asupra *coolii*lor, apucând pe unul de gât, pe altul în jurul braţelor, pe altul de mijlocul corpului şi răsturnându-i la pământ. Dar ceilalţi *coolii*, fără a-şi pierde capul, iau imediat cu suliţele lor

frânghia întinsă, zădărnicind astfel intenţia ştrangulatorilor de a atrage la ei corpurile prinse cu laţul.

Văzură toate astea ca într-un fulger şi nu-şi pierdură timpul să le observe mai mult. Având grijă să nu tragă asupra punctului central unde erau cei înconjuraţi, descărcară armele asupra adversarilor lor.

Încercară să se împartă în două grupuri, unul în jurul olandezului, celălalt în jurul cercetaşilor; dar aceştia din urmă şi sergentul, formând imediat un careu, îşi descărcară repede carabinele; scoaseră atunci browningurile şi continuară să tragă de la o foarte mică distanţă.

Ca să aibă amândouă braţele libere şi să poată, ca şi camarazii săi, să ia cu stânga securea, Raimondo puse pe mica Annie în centrul careului; în modul acesta era apărată de picioarele lor şi nu putea fi prinsă de laţurile azvârlite de javanezi.

Revolverele ajutate de securi făcură atâtea ravagii printre strangulatori încât victoria rămase definitivă de partea vânătorilor.

Deodată un strigăt gutural, ciudat modulat se ridică, nu se ştie de unde şi la acel strigăt agresorii se risipiră într-o clipă. Când se văzu liberat, Borkoum se grăbi să verifice la lumina lunii numărul *cooliilor* rămaşi pe câmpul de luptă.

Se pleca să numere răniţii când auzi pe Raimondo strigându-l.

Se întoarse şi scoase un strigăt. În braţele lui Raimondo văzu pe mica Annie!

Alergă la ea o luă în braţe, sărutând-o cu frenezie şi întrebând:

— Ce caută ea aici?

— Repede! răspunde tânărul, să nu pierdem timp şi s-alergăm la factorie.

— Pentru ce?

— Să plecăm, domnule Borkoum, veţi afla îndată. Haidem mai iute.

— Soţia mea! strigă colonistul.

— E numai rănită.

— Rănită? Cum? De cine?

— Oh! Vă rog! să nu pierdem timpul! S-alergăm acolo.

— Dar răniţii?

— Zomba cu ceilalţi *coolii* va avea grijă de dânşii. Rămâne şi dl. Tholen, nu-i aşa?

— Da, da! Duceţi-vă zise sergentul.

Şi cercetaşii, trăgând pe Borkoum, făcură în fugă drumul până la factorerie.

Nu fură, ca Raimondo, nevoiţi să sară peste gardurile vii, de oarece Borkoum avea cheia de la poartă şi se repeziră în curte.

Pe drum, Raimondo îl pusese în curent cu cele întâmplate.

Borkoum, care ţinuse pân-atunci în braţe pe fetiţă, o încredinţă lui Raimondo; şi îngenunchind lângă soţia sa, o ridică, o examină cu atenţie şi luând-o în braţe o duse repede pe masa din mijlocul bucătăriei. Aprinseră în grabă câteva lămpi. Şi scoţând dintr-un dulap mare diverse obiecte farmaceutice, Borkoum se apucă imediat să spele şi să bandajeze oribila rană a soţiei sale. Jean Bart îi dădea în timpul acela să respire săruri pe când Marius şi Raimondo îi frecţionau tâmplele şi mânile cu alcool.

Toate aceste îngrijiri o făcură să-şi vie în fire şi deschizând ochii recunoscu imediat pe soţul său şi îl luă de gât cu un strigăt de bucurie.

— Annie! Annie! întrebă ea cu înfrigurare.

Fetiţa era acolo cu frăţiorii ei, care ieşind din colţul lor *se* apropiaseră. Câte şi trei se aruncară în braţele mamei lor.

Toţi fură cuprinşi de o emoţie violentă şi lacrimile începură să curgă din toţi ochii. Cei trei cercetaşi aşteptară să se liniştească şi porniră spre uşă.

— Aşteptaţi, d-le Borkoum; să ne întoarcem în junglă ca să luăm pe servitorii dv. şi ne vom înapoia cu pielea celor doi tigri ucişi.

— Dar, unde sunt ceilalţi servitori ai mei?

— Trebuie să fie încă sub impresia spaimei, sub şopron.

— Mişeii.

— Nu-i acuzaţi. Desigur că prezenţa tigrului i-a înspăimântat atât, încât i-a făcut să-şi piardă orice facultate de judecata.

— Nu importă. Ar fi trebuit să se apere aveau arme; datoria lor era să apere pe soţia şi pe copii mei, de aceea ţi lăsasem aici!

— Desigur! răspunse Raimondo. Dar gândiţi-vă la ceea ce trebuie să fi simţit văzând deodată apărând un tigru în faţa lor! Nu simt lipsiţi de curaj oamenii ăştia şi dovada v-au dat-o aceia care v-au urmat în pădure.

— E drept, duceţi-vă de-i căutaţi, vă rog şi spuneţi-le să-şi ia armele şi să vă urmeze. Veţi avea nevoie să fiţi câţi mai mulţi în pădure, în caz când s-ar înapoia strangulatorii.

— Dar, dv. veţi rămâne singur cu doamna şi copii. Şi dacă vin

strangulatorii?

— Oh! Nu e nici o primejdie, strangulatorii nu vin niciodată într-o casă locuită. Dealtminteri voi închide poarta. Şi, singur, cu browningul meu, trăgând prin ferestruie, mă simt în stare să ţin piept unei armate de strangulatori, chiar dacă absenţa voastră ar dura mai mult de o oră.

— Bine! Noi plecăm.

Şi luând carabinele pe umăr, tinerii ieşiră închizând bine poarta în urma lor. Raimondo avea o cheie pe care i-o dase colonistului la venire. Porniră în grabă spre râpă.

Sosiră în momentul în care Zomba Tholen şi cei şase *coolii* care mai rămăseseră în viaţă reaprindeau torţele spre a lumina un spectacol dureros şi triumfal în acelaş timp. Partea dureroasă era reprezentată de cei şase javanezi care zăceau la pământ; cinci completamente strangulaţi, al şaselea căzut sub ghearele tigrului omorât apoi de Raimondo. Partea triumfală era constituită de cei doi tigri.

Erau întinşi amândoi unul lângă altul şi erau de o mărime neobişnuită, după cât afirma sergentul Tholen.

Cât pentru *coolii* şi servitorii rămaşi în picioare, unii fuseseră pe jumătate sufocaţi de laţ alţii răniţi de lovituri de pumnal şi alţii scăpaseră neatinşi.

În rezumat, bilanţul acestei nopţi tragice era următorul:

D-na Rai grav rănită, şase cooli morţi: doi dintre hamalii cercetaşilor, patru dintre servitorii lui Borkoum; alţi şase coolii mai mult sau mai puţin răniţi; dar ca compensaţie doi tigri fuseseră ucişi.

Cât pentru numărul strangulaţilor ucişi, el nu se putea cunoaşte din pricină că briganzii, retrăgându-se luaseră şi cadavrele.

Cortegiul la înapoiere fu astfel întocmit:

Morţii fură luaţi în spinare de cei valizi, iar cei patru albi împreună cu Zomba voiau tocmai să ridice pe cei doi tigri, când un zgomot de frunze îi făcu să se întoarcă brusc.

Mai înainte ca cineva să poată deschide gura, văzură pe Zomba repezindu-se şi afundându-se în junglă scoţând strigătul său de luptă:

— *Haagh!*

Cei rămaşi auziră zgomotul unei lupte în desişuri şi strigătul triumfător al bravului negru.

— Bun! Bun!

Şi aproape imediat, îl văzură reapărând cu un corp în spinare pe care-l aruncă la picioarele lui Raimondo:

— Bun, strangulator prizonier.

Flacăra torţelor lumina pe cel prins, care respira greoi din pricina sforţărilor ce le făcuse în luptă. Dar nu era rănit de şi sta nemişcat.

Brâul pe care-l purta şi turbanul alb arătau că face parte dintre cei puşi pe fuga.

— Foarte bine! zise Raimondo. Dar asta dovedeşte că strangulatorii n-au părăsit locul şi că, poate, ne întind o cursă. Şi totuşi nu putem lăsa aici nici pe morţii noştri, nici tigri.

Să împărţim mai bine poverile: şi Jean Bart şi cu mine, care cu toată forţa noastră suntem cei mai puţin viguroşi vom servi de escortă.

Cele două fiare fură legate de două suliţe pe care *coolii* le luară pe umeri. Porniră astfel la drum precedaţi şi urmaţii de câte unul din cei doi cercetaşi cu carabina în mână şi degetul gata pe trăgaci.

Purtătorii Care aveau o mână liberă ţineau torţele cu care luminau calea, pentru ca strangulatorii să nu le poată întinde o cursă.

Astfel, fără alte incidente, ajunseră la factorerie.

Morţii fură depuşi sub şopronul, care fusese destinat *cooliilor* celor trei cercetaşi; tigrii râmaseră în mijlocul curţii, iar prizonierul fu dus în sala comună, sau mai bine zis, în bucătărie.

D-na Rai nu mai era acolo. Soţul său o transportase în camera ei; unde sub efectul unui calmant, dormea acum liniştită. Borkoum spuse această veste bună cercetaşilor, intrând în sală. Dar abia rosti primele cuvinte şi văzu pe prizonier.

— Oh! Dar îl cunosc! E unul din servitorii mei; se numeşte Fauta! Şi într-o limbă neînţeleasă pentru cei patru călători, vorbi cu violenţă javanezului, care sta nepăsător. Când termină, indusul îi răspunse în aceeaşi limbă pe un ton; liniştit şi, într-o clipă, de tăcere, sergentul tălmăci în italieneşte celor trei cercetaşi cele ce-şi spuseseră.

La imputările olandezului, indusul răspunse:

— M-am supus zeiţei, faceţi cu mine ce voiţi.

Şi sergentul adaogă:

— Secta aceasta nu recunoaşte decât o singură divinitate, zeiţa Khali sau Borham, o zeiţă teribilă care nu primeşte decât jertfe omeneşti. Şi aceşti fanatici îşi închipuiesc că-şi atrag buna

voinţa zeiţei strangulând câţi mai mulţi albi dintre cei care locuiesc în ţinuturile indiene şi pe oamenii din rasa indusă, care au primit dominaţia europeană.

— Foarte plăcut lucru! observă Marius.

Şi dialogul tragic urmă:

— Te-ai angajat deci ca servitor în factoreria mea ca să mă trădezi?

— Da!

— Dar de ce ne-aţi atacat în junglă, în loc să-mi omorâţi familia, care rămăsese acasă pe când eu eram la vânătoare?

— Pentru că zeiţa ne ordonă să lovim în primul rând pe capul familiei şi pe bărbat.

— Va să zică, dac-aţi fi învins în junglă aţi fi venit apoi să măcelăriţi pe soţia şi pe copiii mei?

— Da!

— Dar, sunteţi nebuni! Cum de v-aţi închipuit că na veţi prinde cu frânghiile, voastre şi cu pumnalele, când noi avem arme de foc?

— Eram atât de mulţi... Toţi strangulatorii din insula Java fuseseră convocaţi pentru tine singur în noaptea asta. Şi fiindcă oracolul stabilise atacul pentru noaptea asta, sosirea acestor străini nu putea schimba ziua fixată. Hotărârea de-a vâna tigri sili pe şeful nostru să schimbe planul de atac; unii dintre noi nu înţeleseseră însă noile ordine şi greşiră locul de întâlnire aşa că cele două grupuri s-au căutat timp de o jumătate de oră fără să se poată întâlni.

— Din fericire! Câţi eraţi?

— Nu vei afla!

— În orice caz, mâine la răsăritul soarelui vom şti câţi morţi aţi lăsat pe teren.

— Acei, care au murit sunt acum în împărăţia fericită pe care le-a pregătit-o zeiţa pentru eternitate.

— Bun, atunci trebuie să fii mulţumit?

— Sunt şi voi fi mai mult, dacă mă vel trimite să-mi regăsesc fraţii şi tovarăşii.

— Nu! Nu-ţi voi da această satisfacţie. Dar, vei fi în curând pedepsit deoarece justiţia engleză nu glumeşte, mâine vei fi dus la Batavia, judecat şi condamnat de tribunalele legale.

Această perspectivă nu surâdea de loc indusului, cam cunoştea, din auzite, regimul închisorilor engleze. Mai mult decât de moarte se temea de încarcerarea pe viaţă.

Borkoum ştia aceasta foarte bine şi de aceea, stăpânindu-şi furia firească, nu-i zbură creierul cum ar fi trebuit. Îi mai puse câteva întrebări cu privire la organizaţia sectei, dar Fauta rămase mut.

Nici chiar ameninţarea cu tortura nu-l făcu să vorbească. Poate, fiindcă ştia că această ameninţare era făcută de formă, căci oricât ar fi voit Borkoum să răzbune pe cei morţi şi să dea un exemplu, n-ar fi ajuns niciodată, până la tortură.

CAPITOLUL VI
Curiozitatea lui Marius

E uşor de închipuit că în noaptea aceea nimeni nu mai dormi. Se deteră îngrijirile necesare răniţilor, iar celor valizi câte o ceaşcă de cafea cu alcool spre a le reda forţele, iar tigrii fură jupuiţi şi pielea pusă pe uluci ca să se usuce la soare.

Apoi, pe când familia olandezului dormea, acesta şi cu oaspeţii săi luau parte la un prânz patriarhal, preparat de servitoare în faptul zilei.

În timpul mesei vorbiră bineînţeles de cele întâmplate şi olandezul felicită pe cei trei tineri pentru curajul şi sângele lor rece spunându-le că americanii, care vin prin locurile acelea ca să vâneze tigri ar trebui să ia exemplu de la dânşii, în loc să se înconjoare de o ceată de servitori înarmaţi şi să stea pe spinarea elefanţilor, de unde, adesea privesc liniştiţi cum fiarele atacă şi ucid pe nenorociţii lor *coolii*...

Când fură la sfârşitul mesei, Jean Bart, care până atunci tăcuse spune lui Marius:

— Ei Marius, cred că a sosit momentul să spui tare ceea ce mi-ai şoptit mai adineaori la ureche.

Toţi priviră pe Marius cu curiozitate şi, lucru curios, tânărul milanez roşi, ceea ce i se întâmpla foarte rar. Şi Raimondo, care îl cunoştea atât de bine, fu foarte surprins şi observă, râzând:

— Din moment ce roşeşti, Marius, asta înseamnă că trebuie să fie ceva atât de enorm încât nu îndrăzneşti să spui faţă de toţi.

— Într-adevăr, mă tem să nu râdeţi de mine...

— Să râdem, de ce?

— Fiindcă ideea mea e – cum să spun? – puţin cam nebunească, cel puţin aşa ar părea.

— Haide, Marius, zise Raimondo, puţin cam ironic, învingeţi timiditatea şi spune-ne ideea ta.

— Iată, nu e o idee, e mai curând expresia unei curiozităţi...

— Ei haide, spune odată.

— Ei bine, am auzit pe prizonierul indus vorbind de o zeiţă. Când e o zeiţă, e şi un templu, un monument oarecare unde e onorată... Ei bine, aşi voi să văd templul zeiţei Khali!

Aceste cuvinte atât de simple evocau, desigur, ceva atât de

fantastic, încât Borkoum şi Tholen păliră, căscând ochii. Şi timp de un minut nimeni nu vorbi.

Însfârşit, făcând o sforţare vizibilă, Borkoum rosti aceste cuvinte:

— Să vezi templul zeiţei Khali? Dar nici nu se ştie unde e.

— Şi totuşi exista! răspunse liniştit milanezul.

— Da, există; cel puţin aşa se crede.

— Şi cam în ce loc poate fi?

— Nu se poate face decât presupuneri.

— Care, de pildă?

— Se presupune că templul ar fi ascuns în regiunea cea mai sălbatecă a insulei Borneo.

— Şi cum se numeşte această regiune sălbatecă şi necunoscută?

— N-are un nume special! Dar e în centrul insulei întră vale locuită de indigeni sălbatici numiţi Olo-Ots. Se spune că aceştia au primit cu entuziasm pe strangulatorii goniţi din Indiile engleze şi că au adoptat şi ei obiceiurile şi teribila lor religie. Se spune apoi, că au preotese consacrate cultului zeiţei Khali, numite Bagniangs, a căror ferocitate e îngrozitoare.

— Iată amănunte care-mi excită şi mai mult curiozitatea, zise Marius şi cum noi căutăm mai întâi de toate lucruri care nu se văd oricând, sunt de părere să părăsim Insula Java şi să ne ducem la Borneo.

— Dar nu veţi găsi tigri! observă Borkoum.

— Mii de pipe! răspunse Marius, n-avem decât să ne oprim la Java ca să mai vânăm încă doi tigri, deoarece am promis patru piei, dar după aceia să ne îmbarcăm cât mai repede la Batavia şi să pornim spre Borneo.

Cu toată osteneala ce-şi da Borkoum să facă pe Marius să renunţe la ideea sa, fu mai mult decât uimit când văzu că şi Raimondo şi Jean Bart erau de aceeaşi părere. Ceva mai mult, sergentul Tholen se arătă şi el foarte dispus să-i urmeze...

Şi lăsând orice prudenţă la o parte bravul olandez le mărturisi că, dacă nu ar avea o familie şi atâtea îndatoriri faţă de soţia şi copiii săi ar pleca şi el cu ei spre a descoperi taina acelei ciudate secte de strangulatori.

— Va să zică nu găsiţi nebunesc planul nostru? întreba Marius.

— Nebunesc nu, dar ce e drept, temerar.

— Dealtminteri, zise Marius, satisfăcut, vom face un apreciabil serviciu şi tuturor coloniştilor şi populaţiei indigene, deoarece

dacă descoperim templul, autorităţile olandeze vor trimite desigur trupe suficiente ca să distrugă pentru totdeauna acea sectă blestemată.

— Desigur; eu unul vă voi da o scrisoare de recomandare pentru guvernatorul din Borneo, pe care-l cunosc şi-l voi ruga să vă puie la dispoziţie tot ce veţi cere.

— Oh! exclamă Raimondo, nu-i vom cere nimic. Vom vizita numai ca simpli turişti capitala insulei care e...

— Pontianak, completa Jean Bart.

— Şi după ce vom face investigaţiile necesare, continuă Raimondo vom porni numai noi patru şi cu Zomba.

Şi astfel începură să vorbească despre modul cum vor proceda spre a-şi pune planul în aplicare, iar bravul olandez, nu se putu abţine de a nu-şi exprima admiraţia şi teama în acelaş timp ca nu cumva cei trei cercetaşi să-şi piardă viaţa în această expediţie primejdioasă.

Se mai linişti însă când auzi cuvintele înţelepte cu care aceşti tineri îşi justificau pornirile lor aventuroase şi masa se termină în urările de izbândă exprimate deoparte şi de alta.

....

După patruzeci şi opt de ore, după ce mai uciseră încă doi tigri în tovărăşia lui Borkoum şi fără alt incident decât zgârietura suferită de un cooli, cei trei cercetaşi părăsiră factoreria Orhideelor. Împreună cu sergentul Tholen se duseră la Batavia.

În fond, vânătoarea de fiare nu entuziasmase prea mult pe cei trei tineri, căci o găseau monotonă. Totdeauna acelaş şi acelaş lucru: urmăreşti fiara, o găseşti, o înconjori, stai la pândă, sau o urmăreşti, o ocheşti şi o dobori... Cercetaşii noştri aveau nevoie de ceva mai variat care să le procure altfel de emoţii; erau însfârşit agitaţi de sentimente pe care Marius le rezuma perfect în aceste cuvinte:

— Mii de pipe, animalele, oricare ar fi ele, sunt poate primejdioase; dar vezi imediat pericolul şi atunci n-ai ce să mai aştepţi; mie îmi place ca viaţa să facă să-mi bată inima!

Iată de ce părăsiră, fără părere de rău jungla javaneză, după ce uciseră cei patru tigri ale căror piei le permiteau să-şi ţie promisiunea făcută.

La Batavia găsiră imediat un vapor care mergea la Borneo.

Predară ei înşăşi autorităţilor judiciare din Batavia pe prizonierul capturat de Zomba. Şi avură ideea de a-l fotografia spre a păstra imaginea tatuajului pe care Fauta îl purta sub sânul

stâng, deasupra inimii.

Într-adevăr, secretarul guvernatorului din Batavia, care studiase în mod special tradiţiile ţării cu privire la strangulatori, le spusese că acel tatuaj era un semn particular de recunoaştere între membrii acelei secte şi că le servea adesea ca un fel de paşaport, dându-le un soi de imunitate printre strangulatori şi afiliaţii lor.

Cercetaşii îşi ziseră că acel tatuaj le-ar fi fost poate de folos şi că ar putea profita de faptul că Zomba era foarte îndemânatec în arta tatuajului.

Înainte de a pleca din Java cei trei tineri îşi completară; proviziile de muniţii şi achiziţionară o invenţie recentă din domeniul armelor, pe care o găsiră la armurierul la care se aprovizionară.

Era vorba de un proiector, care lumina punctul asupra căruia voiai să tragi. Acel dispozitiv dă oricărei arme o precizie matematică; chiar în cea mai adâncă obscuritate e imposibil să greşeşti ţinta, ceea ce permite persoanei celei mai inexperte chiar, să lovească în mod automat pe individul ochit, rămânând totuş ea însăşi invizibilă. Acel proiector se ataşează la ţeava carabinei sau a browingului şi intră în funcţie îndată ce apeşi pe trăgaci. În cercul luminos un punct indică locul unde va lovi glonţul; apeşi pe trăgaci, fără a mai ochi şi invariabil, glonţul loveşte exact acolo unde se găseşte punctul negru din centrul luminos.

CAPITOLUL VII
Pescuitorii de perle

Deci cei trei cercetaşi se îmbarcară la Batavia pe un vapor care mergea spre Borneo.

Portul principal al insulei Borneo e Pontianak, capitala posesiunilor olandeze; acolo aveau să facă deci cunoştinţă cu insula Borneo.

Părăsiră insula Java şi portul Batavia într-o frumoasă dimineaţă cu soare sub ale cărui raze marea de Java se colora de reflexe trandafirii şi verzui.

Pentru a merge de la Batavia la Pontianak trebuia să navigheze în linie dreaptă spre nord nord-est, să meargă de-a lungul coastei de răsărit a insulei Bolton, să străbată micul arhipelag Arimata şi să ajungă, însfârşit, în faţa coastei Insulei Borneo.

Prima zi trecu fără incidente. Tinerii fură toată ziua pe punte, convorbind cu sergentul Tholen, care le traducea informaţiile ce le dădea comandantul vasului, care nu vorbea decât javaneza. Ele erau referitoare la marea de Java şi la curioasa industrie a pescuitului de perle.

În anul acela induşii descoperiseră în împrejurimile insulei Billiton un banc de scoici perliere de o extraordinară bogăţie.

Subiectul principal al convorbirilor tuturor marinarii din acele locuri era acel banc, care îmbogăţise, nu pe sărmanii pescari ci pe industriaşii indigeni Care ştiau cum să-i exploateze.

— Mii de pipe zise Marius! Aşi voi să văd pe aceşti pescuitori!

— E foarte uşor, zise sergentul. Voi ruga pe căpitan să-i oprească în punctul în care vom întâlni o flotă de pescuitoare.

— Crezi că va consimţi? întrebă Raimondo.

— Nu mai încape îndoială. Mai întâi fiindcă nu e grăbit şi apoi încărcătură vasului nu e din cele care se pot deteriora.

— Ce încărcătură e? întrebă Jean Bart.

Tholen începu să râdă:

— Aer!

— Aer? repetară cei trei tineri. Sergentul, încântat de gluma sa, începu să râdă, apoi se grăbi să le explice:

— Vreau să spun: nimic! Vaporul nu are nici o încărcătură. Se

duce s-o ia de la Borneo.

— Ah! Bun, zise Raimondo. Atunci o oprire mai mult sau mai puţin lungă nu riscă, ce e drept, să deterioreze provizia de aer cu care sunt pline magaziile şi astfel vom putea studia la faţa locului pe pescuitorii de perle.

— De altminteri, reluă sergentul, vom afla imediat. Se sculă şi se duse la căpitan care era la postul său pe coverta.

După ce schimbară câteva cuvinte sergentul se întoarse în fugă la cei trei cercetaşi, care-l aşteptau nerăbdători *şi,* de departe, le strigă:

— Consimte.

Apoi, apropiindu-se, le explică:

— Spune că se va opri la nordul insulei unde, după dânsul, trebuie să se găsească actualmente pescuitorii de perle.

În momentul acela doi enormi rechini, sărind în urma vasului le atraseră atenţia şi îi făcură să schimbe subiectul de conversaţie.

Timp de mai multe ore acei monştri marini urmăriră vasul, dar, însfârşit, decepţionaţi probabil, de faptul că nu le cade nici o pradă de pe vas, se scufundară în valuri şi dispărură.

Puţin după aceea, la apusul soarelui, se adunară câteşi patru într-o vastă cabină, unde li se servi prânzul; după aceea, obosiţi, se culcară. Zilele următoare, fură monotone, marea ne oferindu-le altă distracţie decât continua apariţie şi dispariţie a rechinilor.

Dar într-o dimineaţă, Tholen deşteptă pe cei trei cercetaşi strigându-le:

— Pescuitorii de perle!

În câteva clipe se îmbrăcară şi fură pe punte, chiar în clipa în care izbucniră nişte strigăte ciudate.

— Mii de pipe! zise Marius. Ce s-a întâmplat?

Un spectacol ciudat se desfăşură înaintea ochilor lor.

Pe mare, trei bărci cu pânze de formă bizară stau nemişcate; într-una din ele o duzină de oameni goi urlau, frângându-şi mâinile.

— Dar ce e? întrebă Raimondo.

Li se răspunse că unul din pescuitori rămăsese în fundul mări din pricină că frânghia cu care era legat fusese tăiată de un rechin; nenorocitul era tatăl a şapte copii, a căror mamă murise cu câteva zile în urmă.

— Mii de pipe! strigă Marius. De cât timp s-a rupt frânghia?

— Chiar acum.

— Ce adâncime e aici?
— Cincisprezece metri.
— Bine, legaţi-mi o piatră de picior:
— Dar ce vrei să faci? exclamară Raimondo şi Jean Bart.
— Tăceţi! Legaţi-mi o piatră, vă spun.
— Dar, nu e nici, una.
— Ei, fie şi o bucată de fier! Orice, care să fie greu!

Tonul era atât de impunător încât nimeni nu îndrăzni să-l contrazică. Se găsi însfârşit o bucată dintr-o ancoră veche şi i-o legară de picior. Marius se dezbrăcă repede şi se legă de mijloc cu o frânghie în care vârî teaca pumnalului.

Ceru să i se arate locul precis şi spuse lui Tholen să dea ordin la doi marinari mai voinici să-l apuce de picioare şi de umeri şi să-l azvârle în mare.

Ordinul fu transmis. Şi atunci se văzu acest; lucru extraordinar: cercetatul fu apucat de picioare şi de umeri şi azvârlit cu toată forţa în apă, unde dispăru în mijlocul unei împroşcături de spumă.

Cei din jur rămaseră încremeniţi şi câteva momente nu îndrăzniră să deschidă gura. Dar, abia atunci, cei doi cercetaşi şi sergentul Zomba îşi deteră seama de nebunia la care se făcuseră părtaşi.

Hipnotizaţi de privirile şi de cuvintele imperioase ale lui Marius se supuseseră fără să se gândească. Dar, acum în faţa mării nemişcate, în adâncurile căreia dispăruse Marius, îşi deteră seama de spăimântătorul pericol la care expuseseră pe camaradul lor şi se simţiră cuprinşi de groază.

— Am fost nebuni, strigă Raimondo. N-ar fi trebuit să-l ascultăm!

— Pe Sfânta Fecioară! răspunse Jean Bart. Când Marius îţi vorbeşte într-un anumit fel şi te priveşte în ochi, îţi pierzi orice voinţă!

Raimondo şi Jean Bart se priviră şi o expresie de dureroasă îngrijorare li se văzu pe faţă. Trecură câteva clipe, javanezii, înspăimântaţi priveau pe cei doi cercetaşi şi pe Tholen.

În bărci încetaseră strigătele şi toţi priveau în punctul în care dispăruse Marius. Ce se petrecea în apa aceea schimbătoare, căreia razele oblice ale soarelui îi răpeau ori ce transparenţă? Ce dramă grozavă? Se auzi un strigăt şi toţi văzură pe Zomba, dezbrăcându-se în grabă şi azvârlindu-se din mulţimea punţii în mare, în acelaş punct în care dispăruse în câteva clipe mai

înainte Marius.

— Zomba, du-te de scapă pe Marius, zise Raimondo.

Emoţia celor din jur crescu. Toate mâinile crispate pe bordajul vasului tremurau. Trecură poate douăzeci de secunde, sau numai cinci, nimeni n-ar fi putut spune.

Dar, deodată se văzu apa tulburându-se şi la suprafaţă apărură două corpuri, dintre care unul împingea pe celălalt.

— Marius! strigară cei trei europeni.

Milanezul, înotând cu stânga, scotea deasupra corpul indusului leşinat. Aclamări formidabile urmară acelor clipe de tăcere şi se auzi vocea lui Marius spunând:

— Mii de pipe! N-aşi fi crezut nici odată că apa e atât de rece!

Înotând se îndreptă spre barcă. În clipa când era s-o ajungă, alt corp ieşi din apă şi Zomba, căci el era, îl ajută să împingă corpul indusului leşinat.

Când fu însfârşit pe bordul vasului şi îmbrăcat, el explică celor din jur:

— E foarte simplu: ştiţi că înot ca un peşte; când am ajuns în fundul apei am deschis bine ochii şi am văzut pe indus pe o stâncă; cu stânga l-am apucat, cu dreapta am tăiat frânghia care-mi lega fierul de picior şi cu o împinsătură de călcâi m-am ridicat din nou la suprafaţă. Aveţi toţi aerul înspăimântat; dar vă asigur că am făcut de zeci de ori jocul ăsta în portul Ostia, ca să mă distrez. Doar atât, mii de pipe! Acolo era mai plăcut, căci apa era căldicică; apa asta e îngheţată şi n-aş fi crezut niciodată că la o astfel de latitudine apa mării să fie de o temperatură atât de polară.

Şi nu i se mai putu scoate altă explicaţie decât asta, caci la toate întrebările răspundea cu glume.

Indusul nu-şi reveni în simţire decât peste o oră în timpul căreia fu fricţionat cu putere, iar Tholen experimentă asupra lui fericitele efecte ale respiraţiei artificiale.

Când Indusul află în ce mod fusese salvat, se aruncă la picioarele lui Marius, căci, spre a-l îngriji mai bine îl transportaseră din barcă pe bordul goeletei. Sărută genunchii tânărului şi plânse de recunoştinţă, jurând că dimineaţa şi seara, în rugăciunile sale către Vişnu şi Brahma, îl va pomeni numele, implorând buna voinţă zeilor pentru salvatorul său.

După ce asistară o oră la pescuitul perlelor, cei trei cercetaşi spuseră că puteau porni.

Astfel, căpitanul javanez care era entuziasmat de purtarea lui

Marius îl asigură că binecuvântările hindusului salvat îi vor urma pretutindeni.

— Vişnu şi Brahma vă protejează, le zise el.

Iar Marius, glumeţ, ca întotdeauna şi răspunse foarte serios:

— Vişnu şi Brahma să te audă, bravule macac; apoi întorcându-se spre Tholen, adaogă:

— Tradu-i, te rog, macacului, cu un cuvânt gentil.

Şi Tholen, râzând, îl asigură că va traduce întocmai. Dar curând nu se mai ocupară de cele petrecute, căci în depărtare în vedea ţărmul insulei Borneo.

Citiţi urmarea în fascicola nr. 16:

SECTA ŞTRANGULATORILOR.

16 Pagini EXEMPLARUL în țară 3 Lei / în străinătate 6 Lei 16 Pagini

UNIVERSUL

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetași

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTAMÂNAL SÂMBĂTA

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREȘTI